

ANEXO I. RELACIÓN DEL TRABAJO CON LOS OBJETIVOS DE DESARROLLO SOSTENIBLE DE LA AGENDA 2030

Anexo al Trabajo de Fin de Grado y Trabajo de Fin de Máster: Relación del trabajo con los
Objetivos de Desarrollo Sostenible de la agenda 2030.

Grado de relación del trabajo con los Objetivos de Desarrollo Sostenible (ODS).

Objetivos de Desarrollo Sostenible	Alto	Medio	Bajo	No procede
ODS 1. Fin de la pobreza.				
ODS 2. Hambre cero.				
ODS 3. Salud y bienestar.				
ODS 4. Educación de calidad.				
ODS 5. Igualdad de género.				
ODS 6. Agua limpia y saneamiento.				
ODS 7. Energía asequible y no contaminante.				
ODS 8. Trabajo decente y crecimiento económico.				
ODS 9. Industria, innovación e infraestructuras.				
ODS 10. Reducción de las desigualdades.				
ODS 11. Ciudades y comunidades sostenibles.				
ODS 12. Producción y consumo responsables.				
ODS 13. Acción por el clima.				
ODS 14. Vida submarina.				
ODS 15. Vida de ecosistemas terrestres.				
ODS 16. Paz, justicia e instituciones sólidas.				
ODS 17. Alianzas para lograr objetivos.				

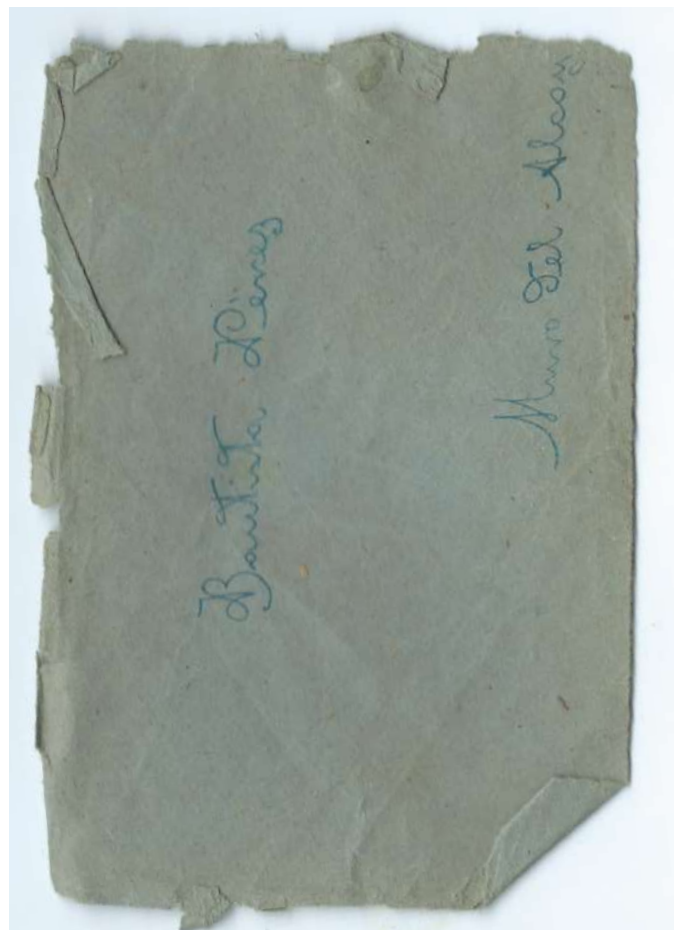
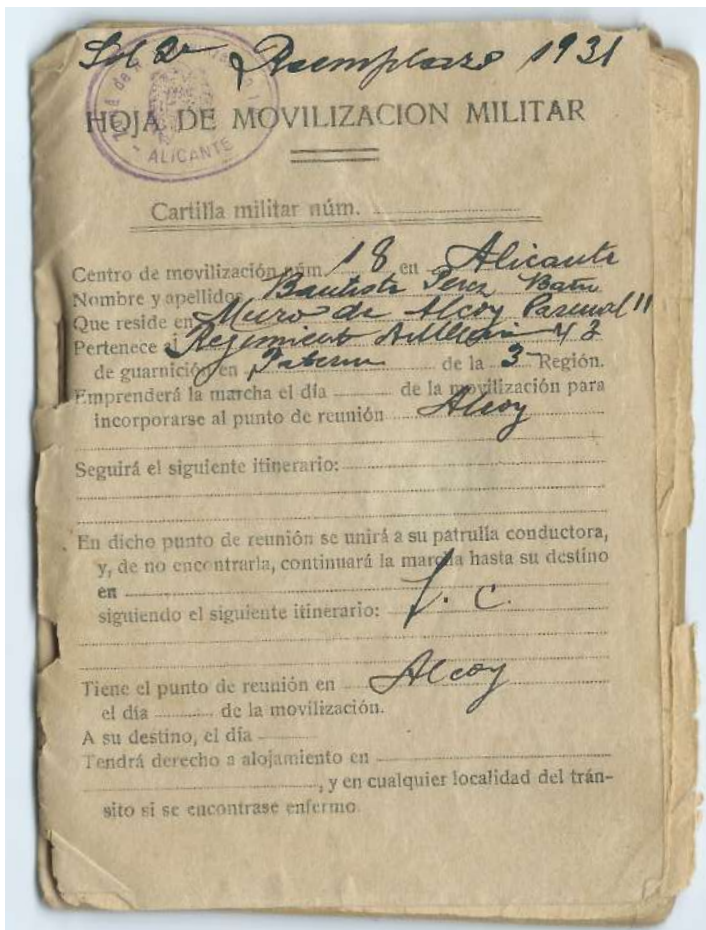
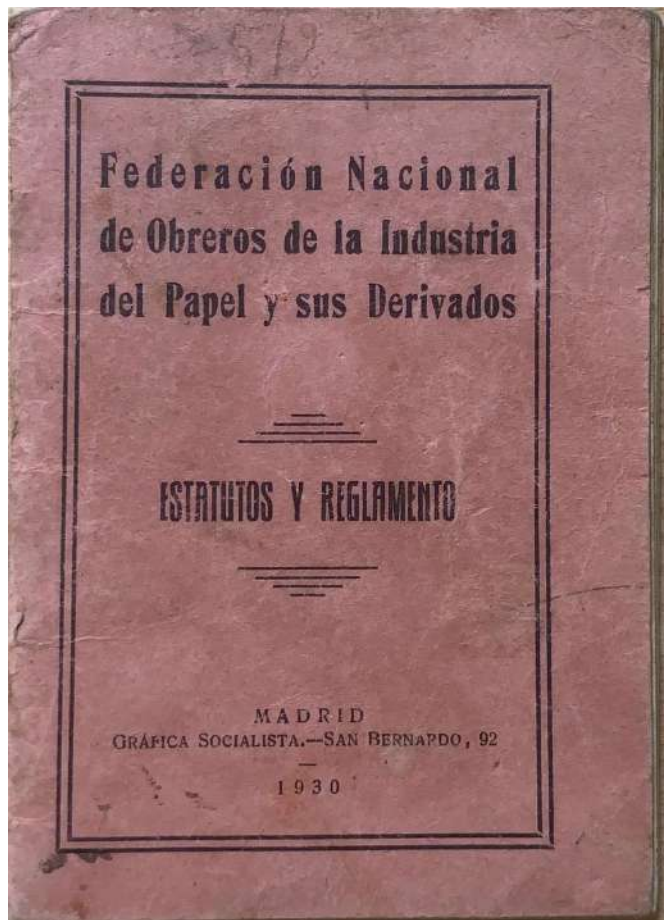
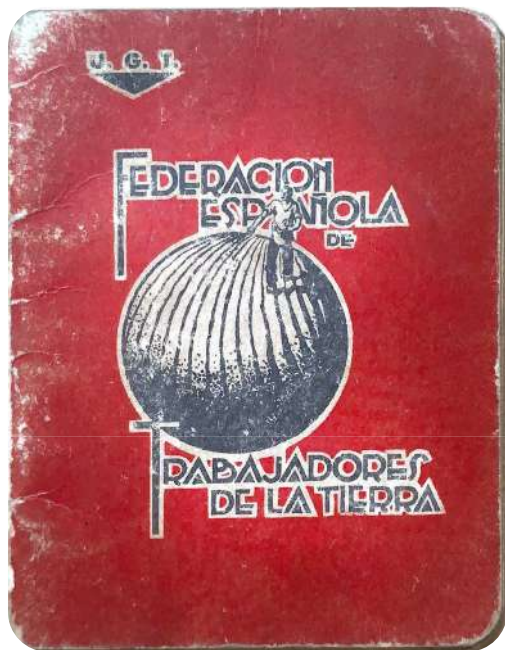
Descripción de la alineación del TFG/TFM con los ODS con un grado de relación más alto.

**Anexo al Trabajo de Fin de Grado y Trabajo de Fin de Máster:
Relación del trabajo con los Objetivos de Desarrollo Sostenible de la agenda 2030.**

ANEXE 2

Treball de camp: exploració, documentació i recollecció.

S. O. M. 7

RÉGIMEN OBLIGATORIO DEL SEGURO DE MATERNIDAD
(Reales decretos de 22 de Marzo de 1929 y 29 de Enero de 1930
y Decreto de 26 de Mayo de 1931)

LIBRETA DE IDENTIDAD

EXPEDIDA POR LA

CAJA DE PREVISIÓN SOCIAL
DEL REINO DE VALENCIA
COLABORADORA DEL
INSTITUTO NACIONAL DE PREVISIÓN

A FAVOR DE

D. Angelita Molines Cortés
Asegurada en el Retiro obrero obligatorio
con los

Números	Patronal	30110	
	individual	386	del 1º grupo

Nim. 125208

Albacete 29 de mayo de 1937

BATISTE
(el velo)

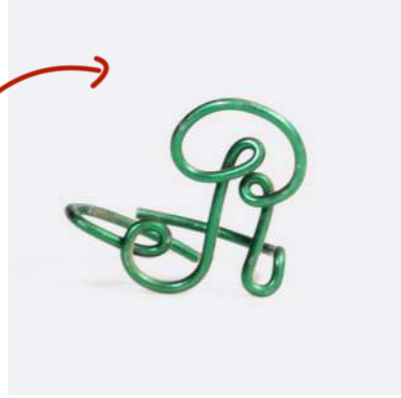
Angelita Ramon

ANGELINA
(la vela)

el "sewilletero"
de Ramon,
el salvoria
jo.

RAMON (fill major)
durant la
mili

primers anys amb el camió

el tio
ANTONIO
(el pupas)

En Nueva del Alcaz a 11 de marzo de 1958. y ante los
Testigos que al pie firman comparecen: de una parte D.
Fernando Molinos Cortés y de otra D. Bartolomé Pérez Vano,
ambos caridosos y vecinos de este villo, los cuales se
asociaron en la explotación de un camión marca "Diamond"
de 28 H.P. matrícula V.18488. con arreglo a las siguientes
clausulas.

- 1ª D. Fernando Molinos Cortés cede a D. Bartolomé Pérez Vano, la mitad del camión antes citado, con la condición de explotarlo juntos, por la cantidad de su dinero recibido por D. Fernando Molinos con anterioridad a esta fecha.
- 2ª Ambos asociados serán partícipes, por partes iguales, de los beneficios y gastos que este camión ocasionare.
- 3ª Ambos partes conformes con las anteriores clausulas, las ratifican y firman, junto con los testigos y lugar y fecha arriba indicados.

Fernando Molinos

Testigo
F. Cortés

Testigo
Luis Llorca Albad

mármoles peiró

GANDIA: SAN ENRIQUE, 49 - TELEFONO 28735 61

HOJA DE CONTRATO X

FECHA: / / 19 SR. D. Angelita Molines COLOCACION: / / 19

DOMICILIO S Blas 14 DE Muro de Alcoy

REMITIDO POR: PAGO: REFERENCIA:

PARA: SECCION: TRAMADA: N.º:

CANT.	CONCEPTO	N.º	IMPORTE
LAPIDA	CLASE	MEDIDAS	
<u>modelo 11</u>	<u>Nojo ynfurnal</u>	<u>92 80 cm</u>	
	CRUZ <u>de oro</u>		
	<u>ORDINARIA</u>		
	CARTELON		
	ESMALTE FOTOGRAFICO	<u>36</u>	
	INSCRIPCION	<u>14</u>	
EMBALAJE, TRANSPORTES, MATERIALES Y COLOCACION			
IMPORTE TOTAL PTAS.			25,000

RECIBI (FIRMADO): Fernando Pérez

TEXTO: Bautista Perez
Vaño + 10-9-1977 de
67 años
tu esposa e hijos

HOJA DE CONTRATO: **C-09082** HOJA DE TALLER: 513

REPRESENTANTE: Hector Vero SR. CLIENTE: Angelina Molines

REPASAR EL TEXTO ANTES DE FIRMAR

ESTERIAS DE CONTROL, S. A. - N. 906993 MARMOLES PEIRO, S. L. Registro Mercantil de Valencia, Folio 185, Tomo 187, Hoja 4005. RIGEN NUESTRAS CONDICIONES GENERALES DE VENTA

Gráficas AGULLO NOTA ENTREGA N.º 02215

PADRE TORRO, 8 - TELEFONO, 590255 COCENTAINA (ALICANTE)

D. Suzelina
 de Muro del Alcoy Fecha 7-11-77

CANTIDAD	ARTICULO	TOTAL
<u>100</u>	<u>estampas defuncion P. Bautista Perez</u>	<u>800</u>
	<u>Un elichu</u>	<u>900</u>
		<u>1700</u>

CEMENTERIO DE LA IGLESIA PARROQUIAL DE MURO DEL ALCOY Núm. 21

Recibí de ANGELITA MOLINES WORTES
 la cantidad de Pesetas NOVENTA MIL + MILLO "C-3"
 por el nicho sección S-1 número 15 ocupado
 por los restos de Bautista Perez Vero (Traslado)
 que falleció en esta el día 10 de Septiembre de 1977
Muro, Tres de Noviembre de 1992

El Administrador. [Signature]

Son 92.000 Ptas.

Cementerio
Hermana
Muro de Alcoy
Muro de Alcoy

CEMENTERIO DE LA IGLESIA PARROQUIAL DE MURO DEL ALCOY Núm. _____

Recibí de J. Angelina Molines Cortes la cantidad de once mil pesetas
 céntimos por el nicho núm. 3 del cuadro 2º sección C
 ocupado por los restos de Bautista Perez Vero
 que falleció en esta el día 10 de Septiembre de 1977
Muro del Alcoy 20 de Septiembre de 1977

El Capellán Administrador, [Signature]

Son 11.000 Ptas.

Angela Molines

[Signature]

Quando alguien muere, las vivas como aves de rapiña y vamos a buscar todo aquello que hace que el muerto siga con nosotras. Al abuelo le quité el anillo de bodas que hacía girar en su dedo cuando nos cogíamos de las manos. A la abuela, las cartas del abuelo, así que de la abuela no conservo nada, ni una camisita. Le robé a la muerta las palabras que la viva había guardado en su mesilla de noche sin darme cuenta de que con mi acción también yo participaba de aquello que hace que, incluso muertas, nosotras importemos menos.

BONET, P. (2021) La Anguila

Los que me habeis amado, no me lloréis, voy al encuentro del Señor.
 La bondad de su corazón, le hizo estimar de cuantos le conocieron.
 Una flor se marchita, una lágrima se evapora, una oración la recoge Dios.

ORACION
 Padre nuestro, que estás en los cielos, santificado sea tu nombre; venga a nosotros tu reino; hágase tu voluntad, así en la tierra como en el cielo.
 El pan nuestro de cada día dánoslo hoy; y perdónanos nuestras deudas, así como nosotros perdonamos a nuestros deudores; y no nos dejes caer en la tentación; mas líbranos del mal. AMEN

Rogad a Dios en caridad por el alma de
D. Bautista Pérez Vañó
 Que falleció el 10 de Septiembre de 1977 a los 67 años de edad
 Habiendo recibido los Auxilios Espirituales y la Bendición Apostólica de Su Santidad D. E. P.
 Sus resignados: esposa, Angelina; hijos, Ramón, Angelita y Celia; hijos políticos, Antonio Ferrero, José Sanjuán y Adelina Pérez; nietos y demás familia
 Ruegan una oración por su alma.
 Muro del Alcoy, Noviembre de 1977

Barcelona 17.11.1977 1.
 Mariela hermana y sobrinos:
 Nos alegraremos y me alegraré de la muerte, es en contraria bien en Salud. la muerte por el momento bien el D.G.
 Estimada en vista que no tenemos la chance de poder hablar contigo por teléfono, tal vez, cubido a que en las horas que nosotros estemos para telefonar, tu nos estes en tu casa. Pues bien querida Angelina y yo que tal vigila lo vas pasando con que en estos trances tú me pasas. Es que me ya te encuentras mas recuperada, ya que yo solo pedi a Dios yo tambien senti la pérdida de tu marido Roberto que me fue bueno y como si fuera un hermano ya que te conocí cuando niña siempre estabas en la casa de nuestros padres, no solíamos acompañarle a su última morada, como nosotros Jose maria y yo habíamos, pero la verdad que las cosas vienen así, y no quise dar la culpa a nadie, pero si te digo Angelina que nosotros nos enteramos en Sabado

Queridísimos tía y primos:
 Desde Barcelona acabo de daros la terrible noticia, estoy muy apenado por la muerte del tío Batisti, con quien hace tan poco estuve hablando por teléfono que es increíble que ya no exista, me alegro por escuchado su voz por última vez y así siempre le recordare en vida, nosotros siempre le quisimos mucho. Fue muy bueno con nosotros y nos trató con mucho cariño toda la vida.
 Que vida tía recibí nuestro cariño pensame con un entrañable abrazo para todos.
 Rafael y Rosa

CEMENTERIO PARROQUIAL -MURO DEL ALCOY-
 Recibo-Numero: Fecha:
 DO.41 002240 05.10.1992

Banco/Suc. y Cuenta:
 CONCEPTO: CUOTA ANUAL POR CUIDADOS, LIMPIEZA Y VIGILANCIA CORRESPONDIENTE A
 -->> Sección C Numero 003 (FILA= 3 <<--

Importe Total * 500 *

000701 ANGELITA MOLINES CORTES
 SAN BLAS, 12
 03830 MURO DEL ALCOY (ALICANTE)

CEMENTERIO PARROQUIAL MURO DE ALCOY

El tio JUANITO. s'exilià a Venezuela amb la seva família. Era secretari socialista al poble.

la mis prim
mitos, Ramon
sin Angelita y
Celin.
Soledad

No tornà a Espanya fins els últims anys del franquisme. No obstant, no es quedà perquè eixa no era la democràcia per la qual havia lluitat.

○ Film sur-exposé
 ○ Film sous-exposé
 Vérifiez le réglage de votre appareil
 ○ Négatifs flous
 Appareil bougé au déclenchement
 OU
 Réglage distance erroné
 Vitesses obturation trop lentes
 Obturateur défectueux
 ○ Film mal conservé
 Ne pas laisser l'appareil exposé au soleil ou à l'humidité
 ○ Pas de filtre coloré
 Pour la couleur
 ○ Négatif voilé

RED NACIONAL DE LOS FERROCARRILES ESPAÑOLES

Logo of a train engine

6/09/67

1604 - Ptas.

2

meses a partir de / mois à partir du / months from

PRECIO

VIAJES-WASTEELS

S. A. E.

G. T. A. - 129

C/ JULIO ANTONIO, 28 aca.

VALENCIA - 7

Nº 281538

el retrobament
a França

Juanito, Josefina
i Angelina

enseñen las fotos a mi cuñada
causa la de la senia

Angelina enos ~~te~~ carta de de la
Soli y diari que el dia 29 de Enero llegaron a
Barcelona

Caracas, 22 de abril de 1976

Querida tía Angelina:

Es para mí sumamente triste el tener que escribir esta carta, aunque sé que ya estará enterada de que papá falleció el Jueves Santo. Yo no me atreví a llamaros a ninguno de los hermanos por teléfono para daros este golpe, pero llamé a mi familia en Alquería para que os la comunicaran.

Ya en la carta que le escribí a Ramón hace un tiempo os comunicaba cómo era el estado de papá. No escribí más porque en realidad no había mejoría que comunicaros. Hace como un mes sufrió una neumonía y estuvo hospitalizado durante tres días para tratamiento y para que le hicieran exámenes para ver si tenía algo más. Era muy difícil diagnosticar lo que tenía porque él no se podía explicar. En realidad su estado físico era satisfactorio dentro de lo que cabe, pero él tenía tan pocas ilusiones de vivir que tal vez esto haya precipitado el desenlace. En cuanto papá se dió cuenta de que no podría hablar más, perdió totalmente la ilusión de vivir y ya no le importaba nada.

Para su tranquilidad le digo que estuvo todo el tiempo en manos de los mejores médicos de Caracas que lo controlaban regularmente, y que no escatimamos esfuerzos ni cariño en ningún momento. Papá y mamá siempre estuvieron viviendo con nosotros en casa, y aquí fué donde murió porque no tuvimos tiempo de trasladarlo a la clínica como en dos oportunidades anteriores. Parece que tuvo un infarto al pulmón, posiblemente ocasionado por una neumonía que lo aquejaba desde hacía un mes y de la cual se había recuperado muy bien, lo cual le produjo un paro cardíaco. Murió en menos de tres minutos, sin sufrir nada ni darse cuenta de lo que ocurría, y tenía tal expresión de placidez en su cara que nos daba ánimos a nosotros para afrontar la situación. Tenía la boca curvada en una leve sonrisa. Quién sabe si no se encontraba ya feliz libre de todos sus males y nos lo quería hacer saber, porque lo cierto es que él pasó el purgatorio en vida y si hay cielo ha ido directo a reunirse con los suyos. Nos queda también el consuelo de que en ningún momento sufrió de dolores ni de molestias, dormía muy bien; su sufrimiento era totalmente espiritual.

No tengan pena de su muerte, porque sufría mucho más en vida. El que tanto le gustaba hablar y leer, al verse privado de estos placeres era como un muerto en vida.

Querida tía Angelina, la dejo porque quiero escribir a todos los hermanos de papá. Reciba en unión del tío Bautista y de los primos un fuerte abrazo de mamá, Juan Luis y mío.

Sole

Nota: Le mando la carta de la tía Sofía porque no encuentro la dirección.

Caracas, 21 de junio de 1976

Querida tía Angelina:

Recibimos su querida carta de pésame, la que nos reconfortó mucho a todos, en especial a mamá que se siente muy acompañada por todos vosotros. Hemos sentido mucho todos los apuros que ha pasado en este tiempo, y esperamos y deseamos de todo corazón que el tío Bautista que encuentre ya recuperado. Al mismo tiempo, felicitamos a Angelita y el esposo por la llegada de su hijita, y agradecemos a Celín y su esposo por la notita de pésame. A Ramón y su esposa hágale llegar nuestro cariño, pues aunque no hemos tenido noticias recientes de ellos sabemos que estarán muy apenados por los acontecimientos, porque cuando mis padres estaban en Valencia ellos se comportaron como hijos.

El "PAPIRO", un periódico que editan en Venepal mensualmente, le dedicó su último número casi exclusivamente a la memoria de papá. Esto nos ha emocionado mucho y nos ha llenado de orgullo al ver la huella tan positiva y el afecto que ha dejado papá en su paso por el mundo.

Creemos que será una verdadera alegría para usted tener un ejemplar, y por este motivo se lo estoy enviando.

Por la familia de Alquería supimos de la misa que le hicieron a papá en Muro. Si él puede ver estas manifestaciones de cariño, se sentirá muy emocionado, a pesar de que no era muy católico y no creía en estas cosas.

En la portada he escrito a mano las páginas que contienen artículos sobre papá.

Un gran abrazo para todos,

Sob

la tía TERESA

Bautista y Angelina
es Pedernales esta foto
con todo el cariño de nuestros
hermanos, y como recuerdo de
nuestra tía.
José María Gutiérrez y Teresa Amador

42556

d'esquerra a dreta:
Angelita i el seu marit
Antonio; la tia Adelina;
Celia; Adelina; Ade als
braços del nebot Batiste
Ramon; i la Neta
Angelina.

ADE
(la nora)

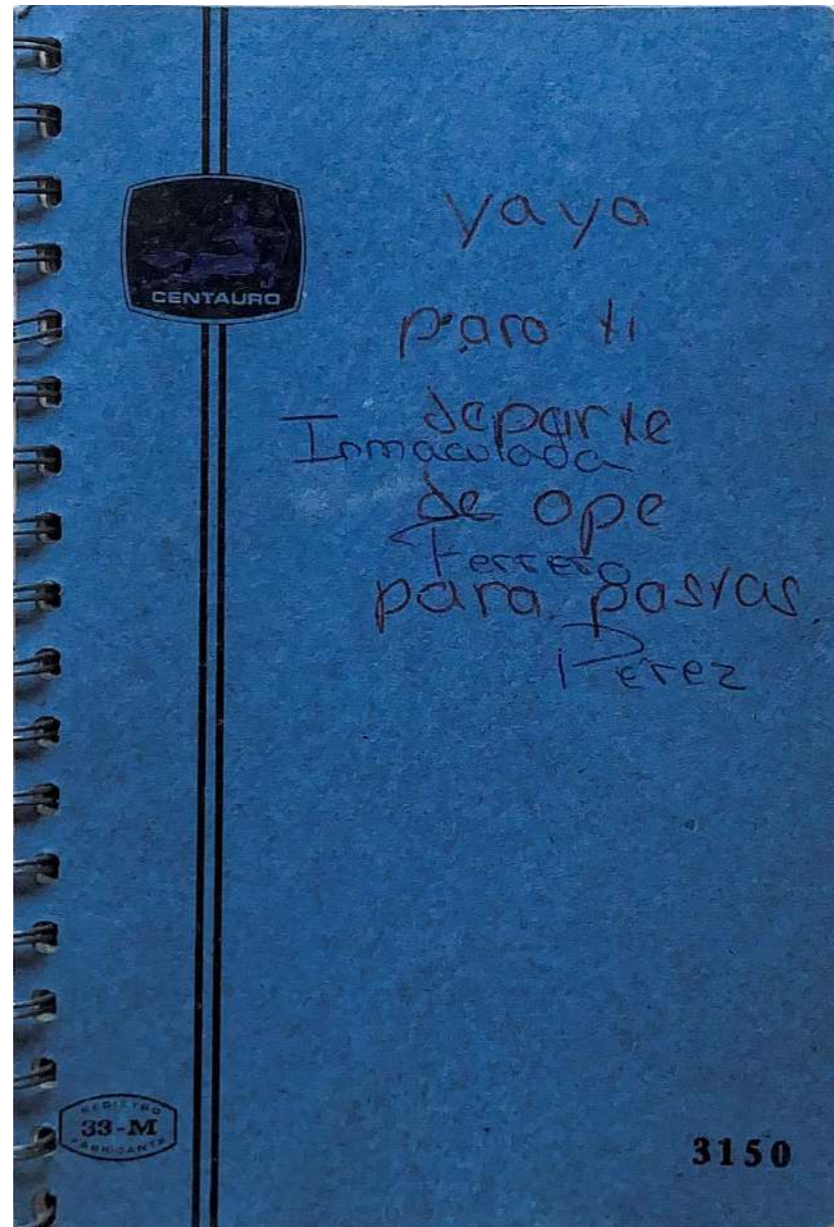
ADE
(la primera
neta)

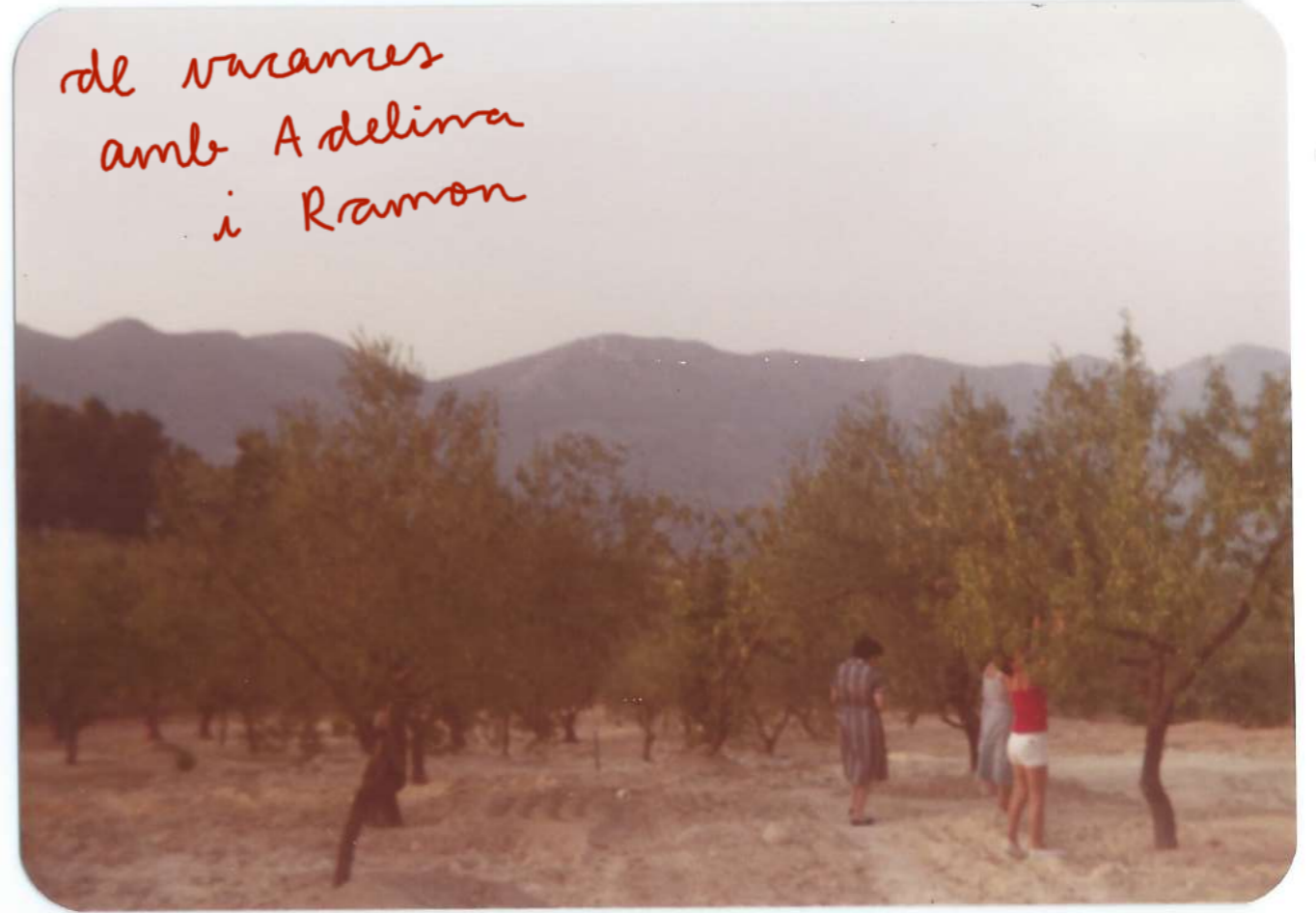
ANGUEITA
O ANTONIO
i les seues
filles

la tia JOSEFINA i la VELA,
de vacances amb
Angelita

de vacances
amb Adelina
i Ramon

Felipe González

ANGELINA MOLINES CORTES
SAN BLAS 0014
MURO DEL ALCOY
ALICANTE

Madrid, Marzo de 1.986

Estimada amiga:

El 12 de Marzo, los españoles vamos a decidir con nuestro voto una cuestión muy importante para España y que afecta a todos.

Estoy convencido de que, en las circunstancias actuales, lo más conveniente para España es permanecer en la Alianza Atlántica. Considero necesario que usted conozca las razones que me han llevado a esta conclusión.

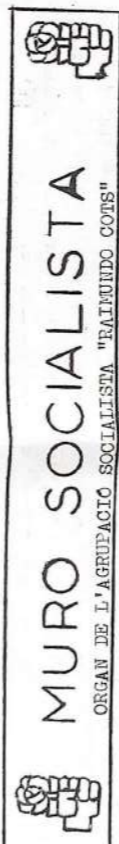
En nuestros días, ningún país puede vivir en soledad. Tras un largo aislamiento, la democracia ha permitido a España relacionarse normalmente con los demás países, y tener un papel en el mundo que hoy todos reconocen.

Hoy somos ya parte de la Comunidad Europea, con los mismos derechos y obligaciones que los demás. En Europa disfrutamos una libertad y un bienestar que por desgracia, no existen en otras partes del mundo. Nos interesa, pues, garantizar entre todos que Europa siga siendo un lugar seguro y en paz.

Como usted sabe, la seguridad de Europa se organiza fundamentalmente en la Alianza Atlántica, en la que España también participa desde hace cuatro años.

Permanecer en la Alianza Atlántica facilita nuestra relación con los demás países, nos permite colaborar con ellos para mantener la paz y nos ayuda a garantizar mejor nuestra propia seguridad.

También es buena la permanencia para nuestras relaciones económicas y tecnológicas, ya que éstas se ven favorecidas por un clima de confianza que sólo se da entre países amigos. El 75% de nuestro comercio exterior lo hacemos precisamente con los países de la Alianza.

MURO SOCIALISTA
ORGAN DE L'AGRUPEMIO SOCIALISTA "RAIMUNDO COTS"

PSPV-PSOE

MURO. Setembre 1980. Número 1.

EDITORIAL

Acerca del poder al pueblo es uno de los principales propósitos que el PSOE ha tenido desde su fundación en 1879. Y una forma de realizar esta tarea es informando en todo momento al pueblo, informándole de nuestra política municipal, de nuestros proyectos e inquietudes; de tal forma que cada vez sea mayor la simbiosis entre el pueblo y el ideal socialista.

Es por este motivo que nace "Muro Socialista". A través de ésta hoja informativa, que periódicamente repartiremos de forma gratuita en todas las casas, los militantes del Partit Socialista del País Valencià (PSOE) de Muro daremos cumplida cuenta de todo lo que hacemos en el Ayuntamiento, de cuál es nuestra política municipal, de nuestra opinión sobre los temas más importantes que a todos nos afectan, de la política socialista en general. Ello, en el deseo de conseguir un Muro y una sociedad mejores, más libres y más humanas, para todos.

LOS SOCIALISTAS Y EL P.S.O.U.

Uno de tantos "muertos" que la actual Corporación democrática heredó de la anterior situación fue el Plan General de Ordenación Urbana, al que, como es conocido, nos opusimos. Sobre este tema y sobre nuestra alternativa urbanística para Muro daremos este mes una charla con destacados especialistas del PSOE. Pero, mientras tanto, quedan claros las razones de nuestra oposición al Plan. Ellas nada tenían que ver con las razones de la derecha (UCD y OD) para quienes toda norma que les impida seguir especulando es mala. Nuestras razones se basaron en que el PSOU era perjudicial para la clase trabajadora y no podía, pues, ser defendido desde una óptica de izquierda, ya que encarecía el suelo e hipotecaba durante bastantes años el Ayuntamiento. Además, no estaba del todo bien redactado. Por ello, pues, nos opusimos y aportamos la alternativa de la redacción de unas Normas Subsidiarias de las llamadas de tipo B.

JOVE: SENSE LA TEUA PARTICIPACIO NI I NO PODREM FER RES PER TU.
TENS CLAR EL TEU FUTUR?
TOTES LES VESPRANDES SON A LA "OLDA" DEL FOHLE" A LA TEU DISPOSICIO.
VINE, INFORMAT I, DESPRE'S, DECIDEIX.
Joventuts Socialistes del PV.

M I T T I N M I T T I N M I T T I N M I T T I N

HOMENAJE A RAIMUNDO COTS Y A TODOS
LOS SOCIALISTAS MUREROS

TEATRO JORDA (MURO) Domingo, 29 junio 1980

Intervendrán:

FRANCISCO SOLBES
(Secretario General Local U.G.T.)

MANUEL CERDA
(Miembro del Comité Nacional del PSPV-PSOE)

ASUNCION GRUÑANES
(Diputada del Congreso por Alicante)

ALFONS CUCCO
(Senador por Valencia y miembro de la Comisión Ejecutiva Nacional)

O S E S P E R A M O S
INO FALTEISI

M I T T I N M I T T I N M I T T I N M I T T I N

FESTES A CA LA VELA

30, als braços
de la meua
tata Patri

Amb els meus iavos,
Ramon i Ade.

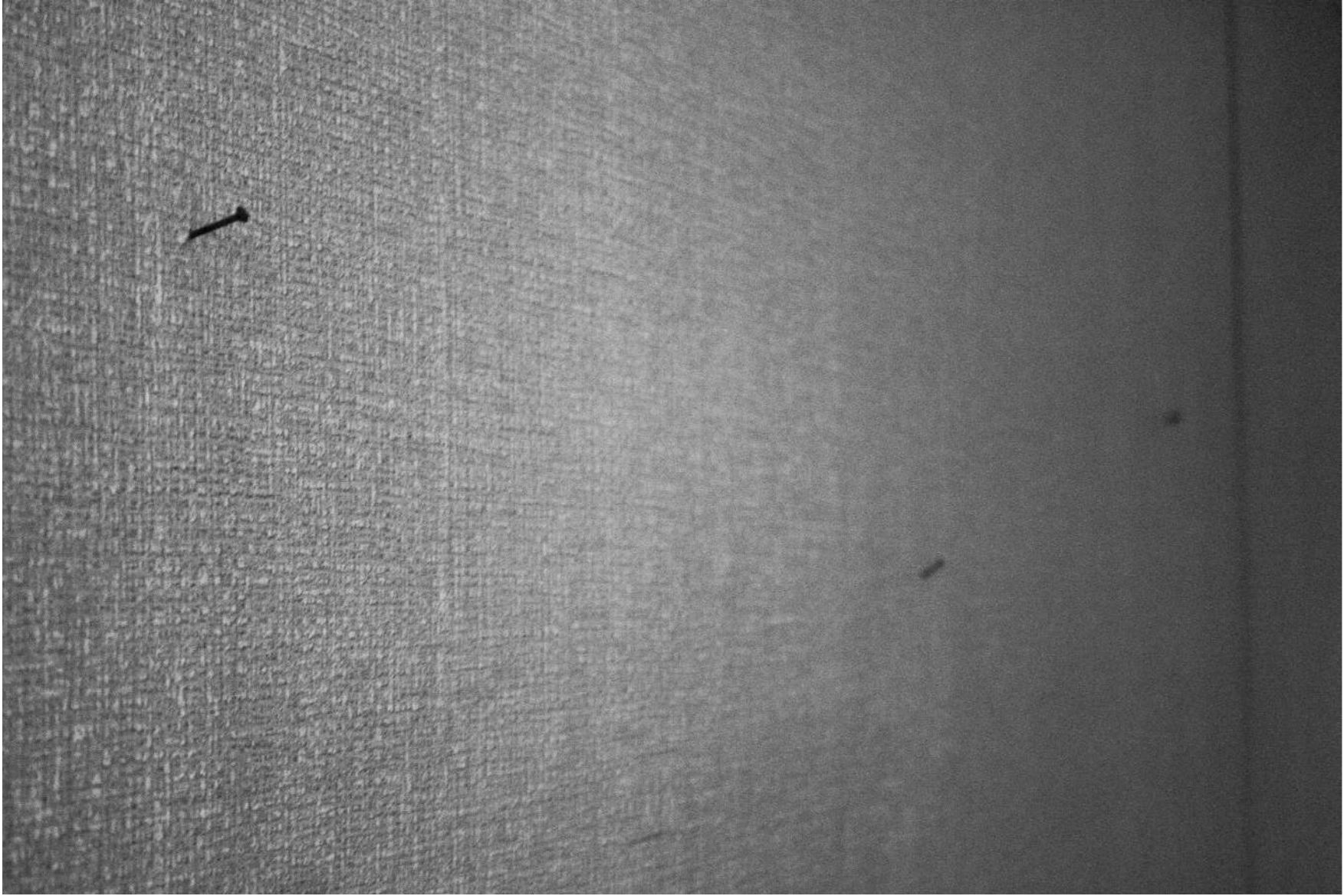
ANEXE 3

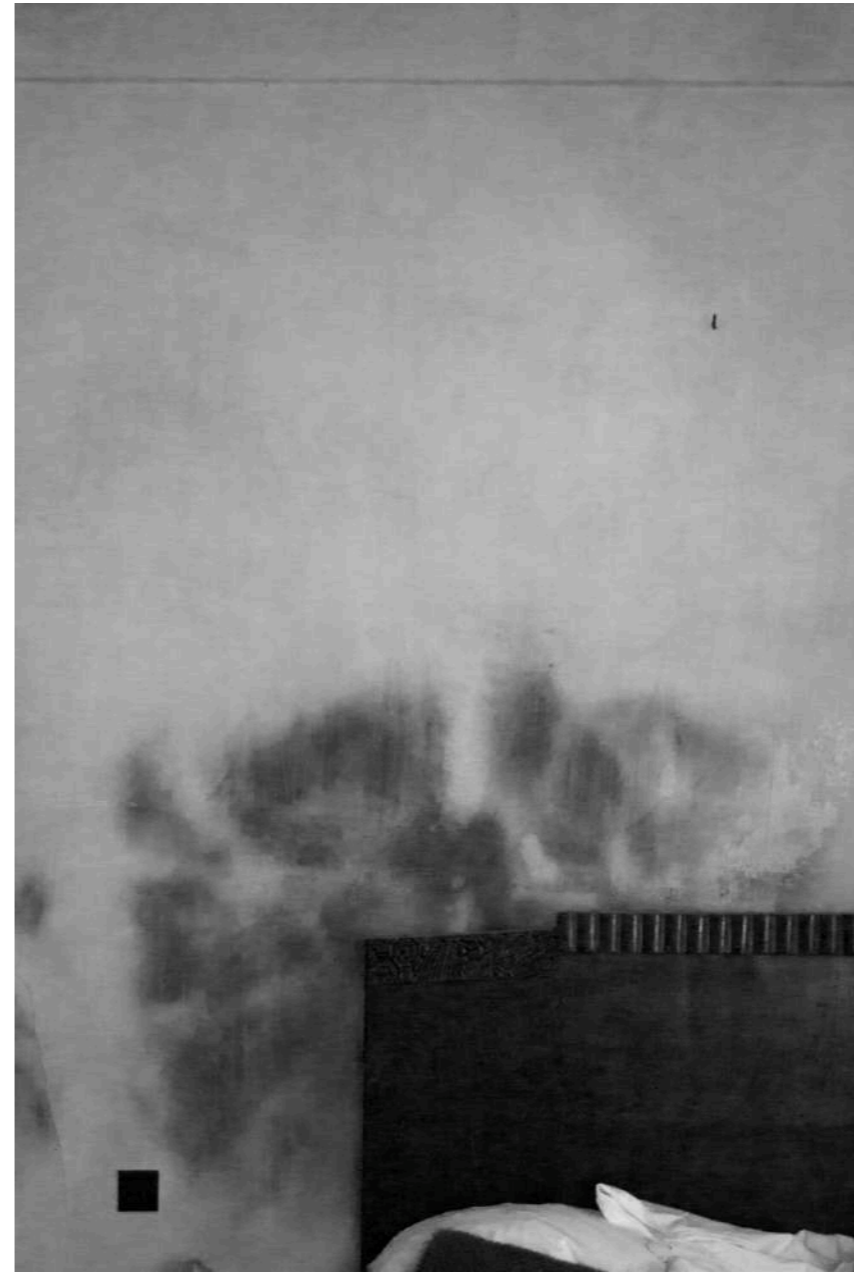
Serie fotogràfica

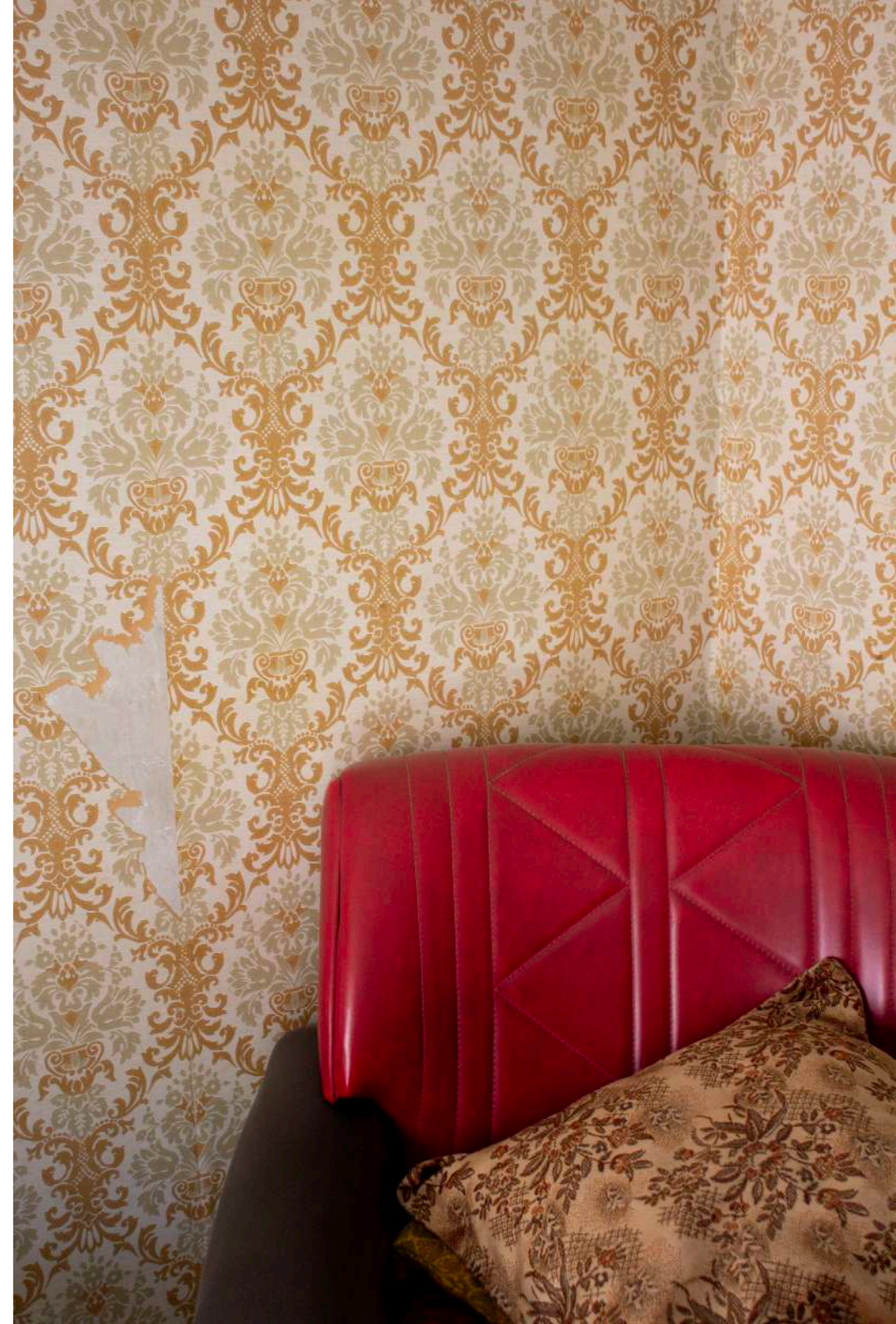
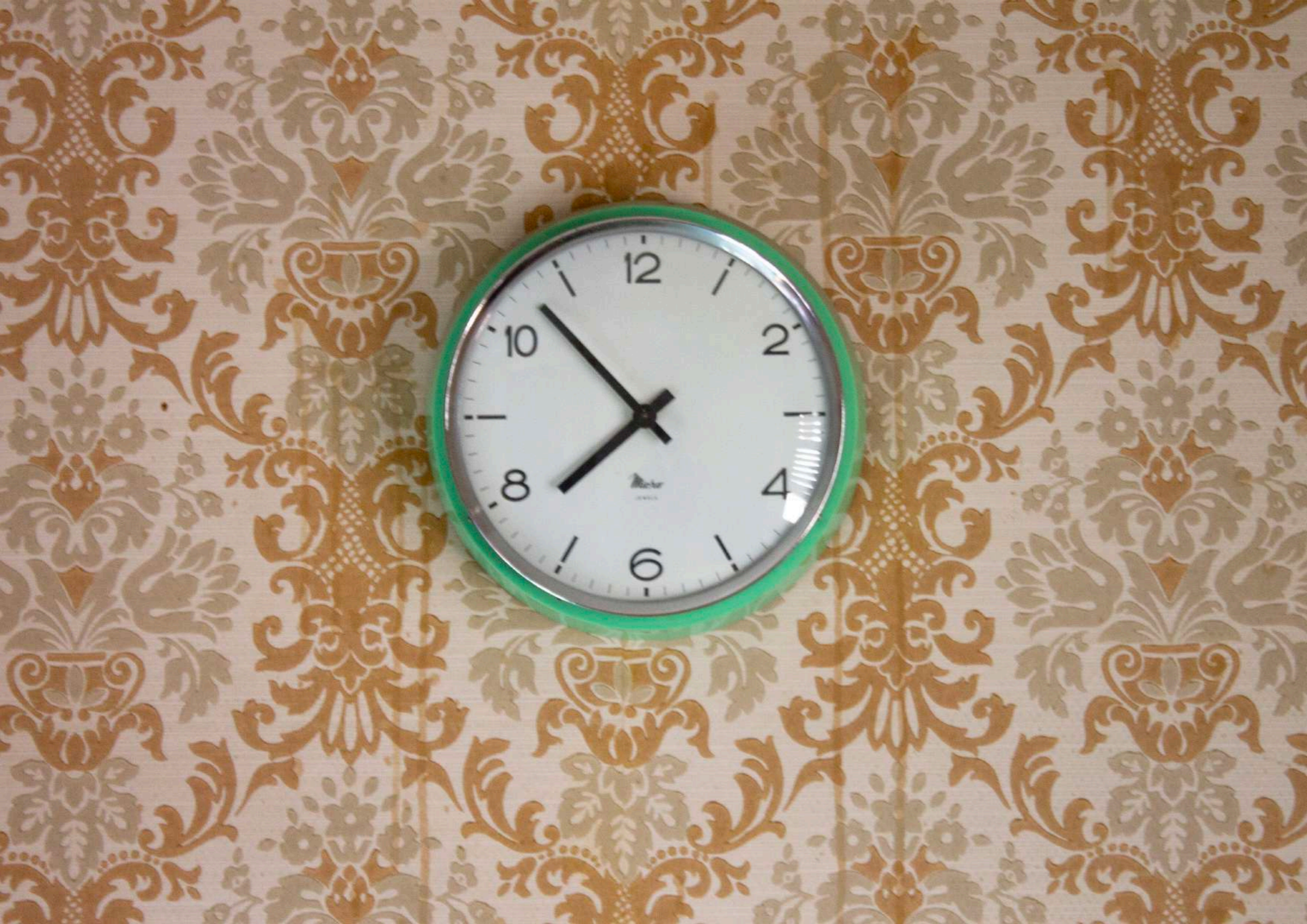

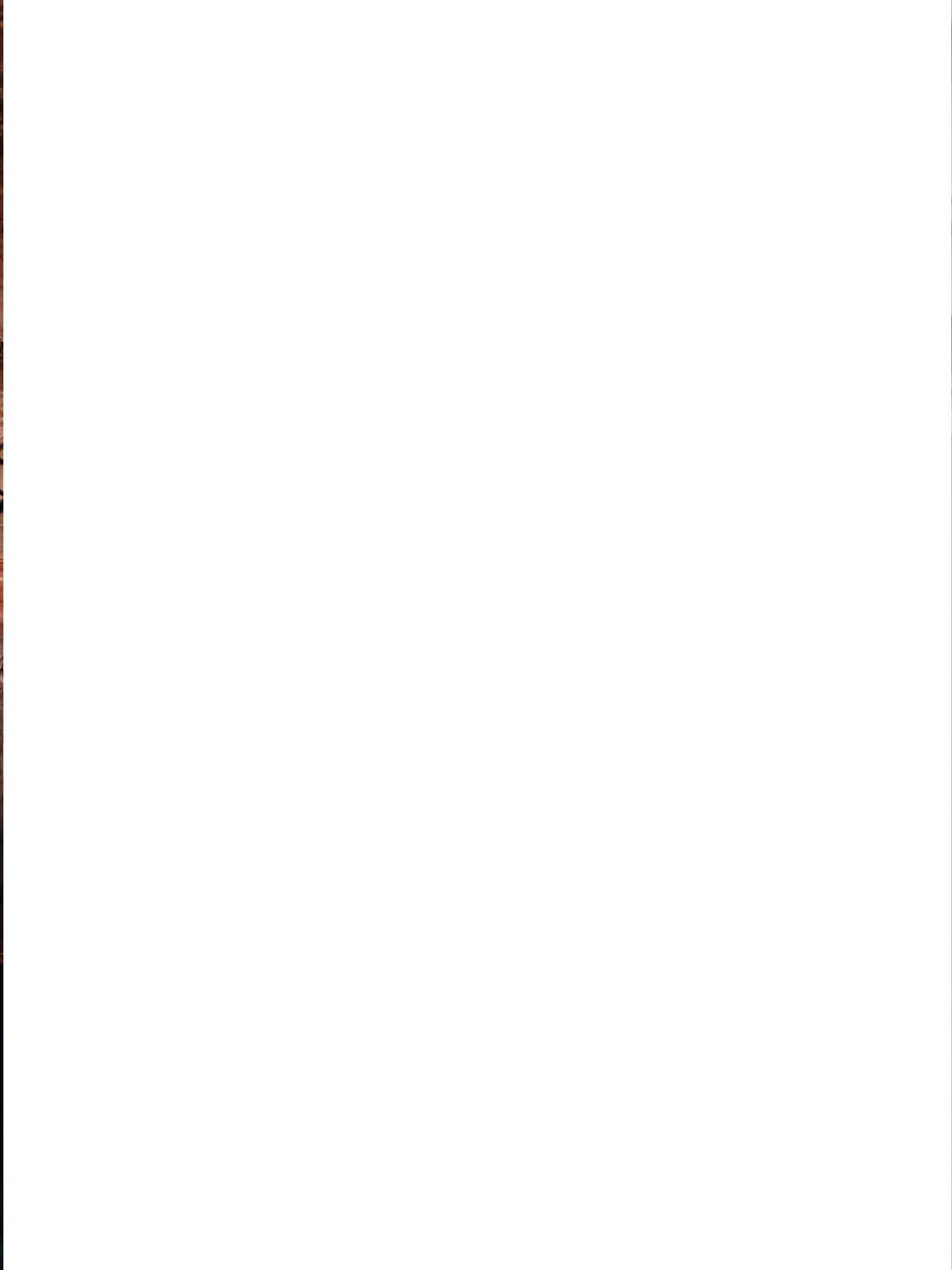

ANEXE 4

Formulari

Hola! Com esteu? Com ja sabreu algunes, estic desenvolupant el meu treball de fi de grau en torn la memòria de Ca la uela Angelina. Per tal de fer-ho, he visitat la casa en diverses ocasions ajudant-me del testimoni dels meus iaies Ramon i Ade. Les cases conserven molts records, i segurament vosaltres en tingau també d'aquesta, dels moments que poguereu passar allí quan encara estava habitada o de la uela Angelina. M'agradaria que els vostres relats també formaren part del projecte igual que en algun moment vosaltres heu format part de la casa. Si volguereu ajudar-me, hi ha prou amb replenar aquest formulari. Moltes gràcies per endavant una abraçada enorme a totes!

https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSdLiydX2J1THGeeez7COiORW-wuWWGAAQWLXI7liuQSwuWVIA/viewform?usp=sf_link

Marca temporal	Nom	Com recordes a la uela Angelina?	Nomena un objecte de la casa que recordes o que tinga importància per a tu. Si hagueres de savar-ne un, quin seria? Per què?	Tens algun record de la casa que t'agradaria compartir? Envia'm un audio explicant-lo al +34 685 74 04 98. Si hi ha qualsevol altra cosa que volgues compartir, escriu-la a aquesta casella, per favor.
4/27/2023 15:03:39	Aroa	Una iaia molt dolçeta, bona persona, sempre amb ganes de comboi i companyia. Li encantava jugar a la loteria i beure's mig gotet de fanta quan acabava de dinar. La única persona que menjava paltrota i chulletes i es mantenia amb salut 😊	La seva bata gris amb dibuixos marrons	M'encantava pujar a la segona planta perquè sempre feia olor a "casa la iaia" , vore que es mantenia intacte cada habitació, ixe quarto a mig obrar, la poca amb un mirall de conte de fades, la terrassa de dalt on jugavem i no ens renyia ningú si feiem soroll...després m'agradava anar a la primera planta i vore el seu dormitori, agafar el telèfon que tenia a l'entrada i comprovar com era possible que un espai tan xicotet com era la cuina fora tan funcional. La pica aquella de pedra...el perxer de fusta ,...tot tenia el mateix encant que els meus sentiments quan la iaia tornava a casa nostra
4/27/2023 23:30:05	Nicolas	Com una dona forta, feta a-Si mateix, com la matiarca del clan molines. Me encantava sentir tots les històries que en contava de la seua vida. També la recorde pel Pa que feia i les magdalenes. I cuan venia a visitar la seva germana de Gandia, la tia Josefina. Que es passaven el dia barallant-se i rien. Yo només vaig conèixer a la meua Uela per a mi va ser única e inigualable. I va ser ella la primera que en va comprar un instrument, una guitarra alhambra de MURO	La llevadora manual que estava guardada en el Terrassa de dalt. En recorda cuan pujava a soles a jugar i a investigar a la	Per a mi eixa casa significa molt de la meu infància ya que passava totes les festes de MURO allí, ens quedaven a dormir. Per a mi va ser una part mol important y només garde que records bons. Era con la casa dels meus somnis en tantes plantes i habitacions que vaig investigar tantes voltes. A mes me encantava poder baixar al carrer anar a la fira i sobre tot a la gelateria Navarro. En reconfortava molt poder viure duran un cap de semana llarg com en un poble. Sense cotxes, ni pisos, ni perills era lliure de vagar per tota la casa sense que ningú en diguera res. I
4/27/2023 23:39:13	Macu	Recorde molt les seues mans, unes mans arrugades de persona major i que sempre estava llavant-se. Mans que pastaven pa, mones , pastissets, casquinyols, carinyitos, alçant les clares per a fer un bescuit, una tortà d'ametlla o madalenes. Com que la cuina era xicoteta, quasitot açò ho feia al menjador, amb l'ajuda de ma mare o alguna tia i totes les netes i nets jugant pel mig i pessigant de quan en quan la pasta crua o furtant-li el merengue mentres ella ens bonegava: "que vos farà mal! (a la panxa)". Per a ella el més important era la família. També recorde que tots els xiquets dormiem en una habitació que estava dalt del menjador. Tenia dos llits grans i es gitavem al muntonet. La iaia ens contava per la nit el conte de l'home del sac, i el iaio el de la rabosseta.	En general tots els utensilis per a pastar: el llibrell, cedàs, alçador de clares, paleta de goma, els llençolets i mantetes de tapar el pa mentres es feia bo, la taula de fusta on possava les mones o el pa,...	Crec que ja m'he enrotllat prou :)
4/27/2023 23:44:18	Valle	La fada que feia màgia, la millor companyia de vida. Tot era festa amb ella, arribava a casa i la veia...era el millor que em podia passar.	La geladoretta de fusta amb el seu mànec de ferro. On feia llima granissat. Eixes, em recorda a festa i alegria.	Ella és la casa en si mateix. A día de hui entre i senc la seua olor, el seu ésser. Tota ella forma part de la meua infància, els millors records, els millors estius. Anar a ca la uela era com anar al paradís, tot estava permès.
4/28/2023 14:10:57	Patricia	La recorde fent les mones de Pasqua, pà o simplement fent una conversa parlant de la gent de Muro...contant històries, dites...	Un coixí de cadira, els feia ella i li agradava posar-ne un sempre que s'asentava... Un mocador seu de cotó o del coll...sempre en portava uno net i ben plantxat amb el seu olor...el olor de la iaia...olor a net, a dolç...un olor q encara recorde...	Recorde el Pis de dalt sense acabar, on pujavem a jugar pareixia com mes nou amb un olor característic a obra... El llavador i la terrassa on hi havia monta llum i pujavem a jugar...

4/28/2023 19:25:21	Mariangeles (Lales)	en el devantal en la cuina fen pastes	No tinc cap objecte en especial, pero si a lo millor, m quedaria amb alguna peça de roba de la meua iaia, aqueixa olor seua tan especial que impregnava tota la casa, i que segueix ara molts anys després. També com a lloc, en quedaria en la a buardilla de l'última planta. Estava plena de coses interessants com maquinetes de fer embotit, bastons, motles per a mantegades, bascules amb pesos de diferents grandàries, xarxes i un sense fi d'artefactes, probablement en desús, però que als ulls d'unes xiquetes generaven molta curiositat i mos pareixien tresors.	Em recorde molt de les nits de festes de moros i cristians, que dormiem els meus 6 germans i jo a l'habitació gran de la primera planta. Els llits eren de picat de goma espumeja, ens sentiem com Heidi en les ennuvoles, i ens quedavem dormint escoltant els festers passar per davant de casa de la iaia, rient , parlant i amb les bandes de música tocant. També alguns estius, quan la meua cosina *Ade era adolescent, feia Guateques amb les seues amigues i ens convidava a participar. Per a les meues germanes i jo que erem més xicotetes era tota una experiència i ens agradava molt, sobretot si ens vàvem de disfressar. Van ser anys molt bonics que recorde amb molta tendresa.
4/28/2023 20:55:31	Penélope (Ope)	Era una dona q sempre actuava conforme a la seva ideologia política, ja que va viure la guerra civil i les conseqüències per al seu bando.	Un llibrell molt gran de fang on pastava els dolços típics, la recèpta dels quals tenia apuntada en una llibreteta de tapes dures. Sempre present per alguna de les habitacions on jugàvem de xicotetes.	Recorde l'habitació on dormíem quan anavem, les meves germanes i jo, durant les festes del poble. Un armari gran amb portes amb espill i dos llits grans de fusta. També recordé les finestres mallorquines, també de fusta, per on entrava la llum als matins...
4/30/2023 18:14:44	Estivaliz (Tili)	Com a una segona mare	Les seves últimes ulleres, les aguarde com un record de la seua última etapa de vida, m'inspiren tendresa, i com no! Les seves receptes de dolços i pa.	El quartet on estaven les bàscules, el llibrell per a pastar... m'encantava jugar allí!
6/12/2023 17:22:31	Ade	La recordé molt. Vàrem conviure prou temps juntes. Era una dona amb un caràcter templat molt aseada i cuidadosa en les coses. Li agradava contar coses de la seua família, de la guerra,... També era comboianta en les netes i nets. Quan pastava per fer pa, ens donava un pessic per fer un panet per nosaltres o una coqueta per fregir. Ho si feia magdalenes, les xiquetes li treiem els mol.lets. I en Pasqua era una festa, fer les mones, en les nyeules i posant-li els periquitos. He anat mil vegades amb ella a dur-li el taulell del pa al forn de llenya del carrer Sans O els ingredients i els estris per fer les pastes allí. Recordé molt les seves mans, m'encantaven, blanques, netes, fortes, fines i seques a la vegada, no li agradava posar-se cremes. També el seu cabell negre sols tenia algunes canes, no es tintava, sols es feia la permanent perquè tenia el cabell molt finet i llis. I els seus ulls, com de mussolet, darrere les ulleres. Guarde a la memoria, gestos, postures... Era molt familiar... com la majoria de les germanes i germans se'n varen anar fora a viure, venien a vorer-la i a passar uns dies amb ella. Com que ella, des de que es va morir el seu home, no va viure a sa casa, quan venien les germanes, que eren més menudes que ella, venien a casa nostra a la caseta. A mí m'encantava vorer-les juntes...a la seua germana Josefina que vivia a Gandia i la seua germana Teresa que vivia a Barcelona. Xarraen sense parar i reien molt.	M'encantaven unes mecedores i un palancaero que tenia al pis de dalt i no gastava. Li deia que me'l deixara en herència i quan em vaig casar em va dir que m'ho regalava, que podia endur-me'ls, que eren per mí. També un mocador de seda, que guarde, molt desgastat de tant posar -me'. Hi ha tantes coses d'eixa casa que conservaria...el taulell, el llibrell, la balança i les peses, la cadireta d'anar a misa la besàvia, le caixetes, les cistelles, diners de la república que guardava, cartes familiars, tebeos de les meues ties, ...	Tinc tants records d'infantesa en eixa casa..en el meus iaïos, en les meues ties, tios i en les meues cosines i cosins, fins i tot en les meues amigues. I també d'adulta...en la meua filla i els seus amics, el meu home i els nostres amics... Crec que al remat de tot, les persones viuen en les cases, però les cases i els seus habitants (persones, rècords, vivències,...) viuen per sempre al cor nostre.

ANEXE 5

Entrevista a Celia Pérez Molines

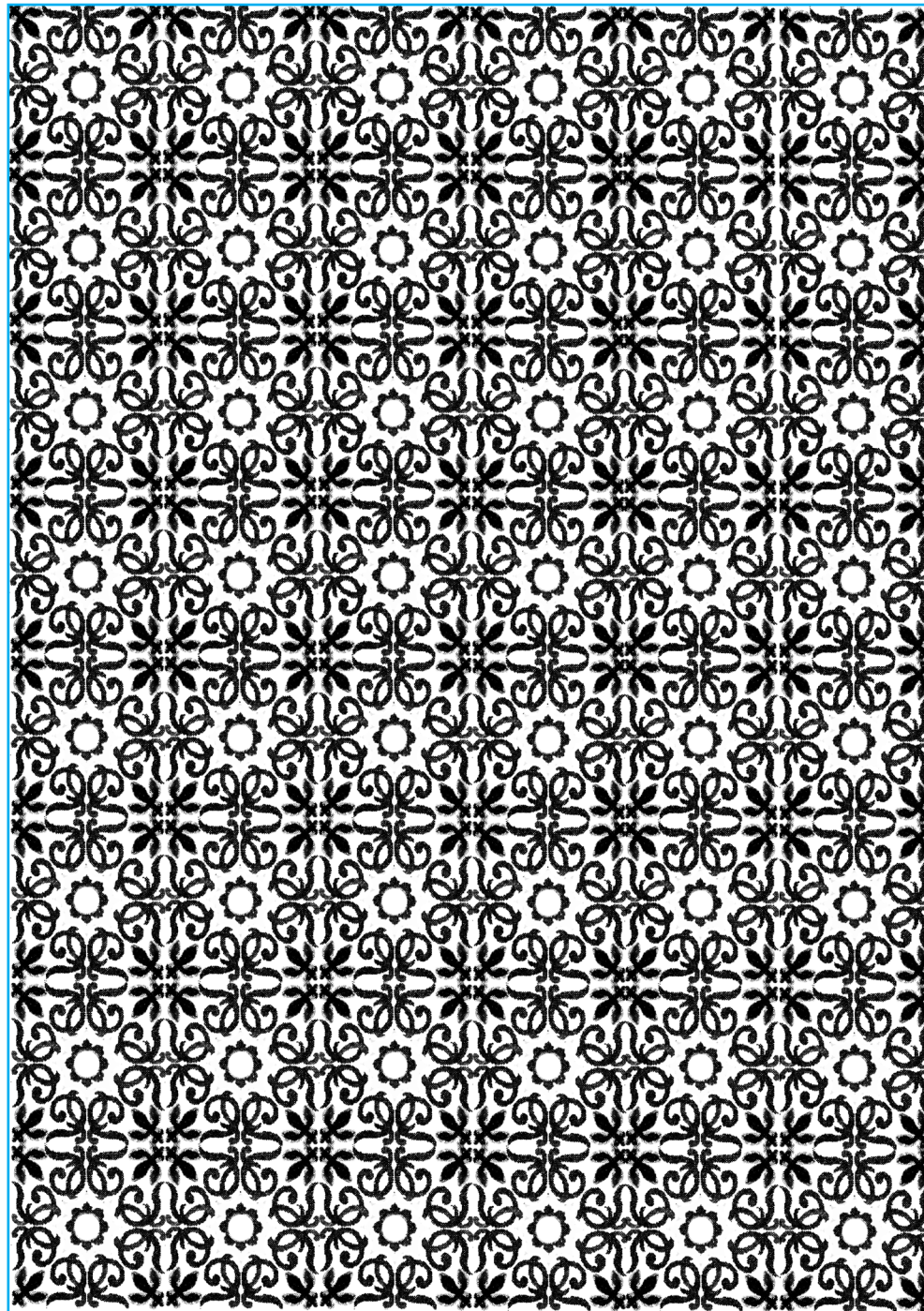
https://youtu.be/ISAmI_FzUnM

ANEXE 6

Ca la uela Angelina

Arxius per a impressió (/) i els fotolitos corresponents (//)

LA UELA

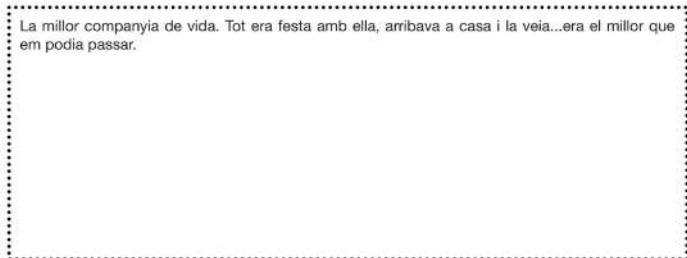
27042023 150339

LA UELA

27042023 234418

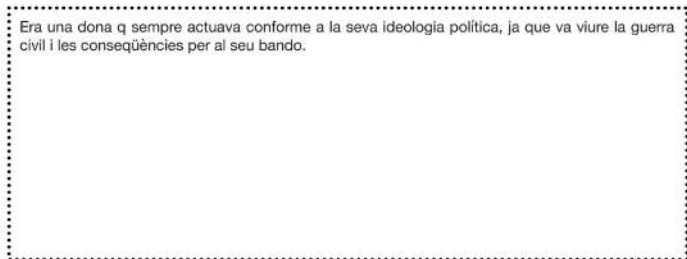
La millor companyia de vida. Tot era festa amb ella, arribava a casa i la veia...era el millor que em podia passar.

LA UELA

28042023 205531

Era una dona q sempre actuava conforme a la seva ideologia política, ja que va viure la guerra civil i les conseqüències per al seu bando.

Es una iaia molt dolenta, bona persona, sempre amb ganas de
comer i de companyia. Li encantava jugar a la
loteria i seure's mig gotet de fruita quan acabava de
dinar. La única persona que menja palerota i chulletes
i es manda amb salut.

LA FADA QUE FA MÀGIA

LA CASA

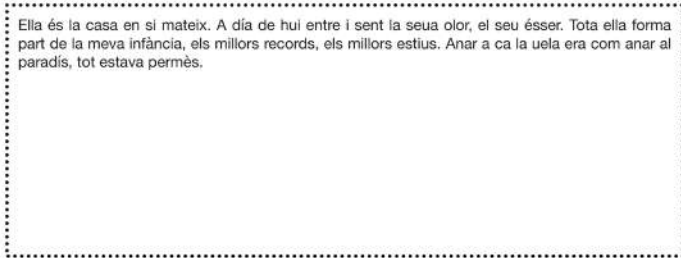
27042023 150339

LA CASA

27042023 234418

Ella és la casa en si mateix. A dia de hui entre i sent la seua olor, el seu ésser. Tota ella forma part de la meua infància, els millors records, els millors estius. Anar a ca la uela era com anar al paradís, tot estava permès.

LA CASA

28042023 205531

M'encanta pujar a la segona planta perquè sempre fa olor a "casa la casa" veure que es ~~mantenim~~ intacta cada habitació, el quarto a mig obrer, el mirall de sota de fader la terrassa de dalt on juguem i ningú ens renega si fem soroll. M'agrada també m'agrada anar a la primera i veure el seu dormitori, agafar el tel·lèfon de l'entrada i veure com un bloc tan ~~modern~~ com la cuina vege tan funcional. La pica de pedres, el porrer de fusta... tot té el mateix encant que els meus sentiments quan la casa torna a casa nostra a passar el més amb nosaltres.

L'habitació on dormim quan anem les meues germanes i jo a les festes del poble té un armari gran amb espill i dos llits grans de fusta. I les finestres de fusta per on entra la llum als matins.

LA UELA

27042023 233005

LA UELA

28042023 141057

La recorde fent les mones de Pasqua, pà...

Sempre portava un mocador net i ben plantxat amb el seu olor... olor de la iaia... olor a net, a dolç... un olor q encara recorde...

LA UELA

30042023 181444

Era com una mare per a mi.

És una dona forta. M'encanta sentir totes les històries que en conta de la seua vida.
I el Pa que fa a les magdalenes, l'acon ve a visitar-la la seua germana de Gardia,
la tia Josefina. Es passen el dia brallopant-se i no rien. Jo només he conegut a la
meua Uela per a mi és única i irreplaceable.

M'ha comprat el meu primer instrument, una guitarra alhambra de MUR.

i li agrada fer conser-
ra, parlar de la gent del poble, contar
històries, dites...

LA CASA

27042023 233005

LA CASA

28042023 141057

LA CASA

30042023 181444

Passe Notes les portes de MURD abel, i ens quedem a dormir. És com la casa dels meus somnis en tantes plantes i habitacions que puc investigar. A mesura que em vaig acostant puc veure al carrer una a la vegada i sobre tot a la gelateria Navarra. No hi ha cotxes, ni pisos, ni porcellanes... per vagar per tota la casa sense que ningú en digui res.

El pis de dalt està sense acabar, i podem a jugar. Esta més nou i fa olor a obra. També juguem en el llavador i la terrassa que perça el sostre.

LA UELA

27042023 233913

Recorde molt les seues mans, unes mans arrugades de persona major i que sempre estava llavant-se. Mans que pastaven pa, mones, pastissets, casquinyols, carinyitos, alçant les clares per a fer un bescuit, una tortà d'ametlla o madalenes.

LA UELA

28042023 192521

La recorde amb el davantall a la cuina fent pastes.

LA UELA

12062023 172231

La recorde molt. Vàrem conviure prou temps juntes.

es xicoteta ^{com que la cuina} quasi tot ho fa al menjador, amb l'ajuda de ma mare o alguna tia i totes les netes i netes juguem i de quan en quan perseguim la pasta viva o guatem mercat que i ella ens bonaga: que vos fosta mal a la panxa!

Es una dona amb caràcter templat molt aseada i cuidadosa en les coses. Li agrada contar coses de la seua família, de la guerra... També és cancionista en les netes i nets. Quan pasta per fer pa, ens dona un pessic per fer un panet no saltics o una coqueta per fer freguir. O si fa magdalenes, les riquetes li treiem els mollets. I en Pasqua és una festa per les mones, en les anyades i posant-li els peciquitos. Moltes vegades vaig amb ella a dur-li el taulell del pa al forn de llenya del carrer Sans o els ingredients i els estics per fer les pastes allí.

LA CASA

27042023 233913

LA CASA

28042023 192521

LA CASA

12062023 172231

Tinc tants records d'infantesa en eixa casa... amb els meus iaies, les meues ties, tios i amb les meues cosines i cosins, fins i tot amb les meues amigues. I també d'adults... de la meua filla i els seus amics, el meu home i els nostres amics...
Crec que al remat de tot, les persones viuen en les cases, però les cases i els seus habitants (persones, records, vivències,...) viuen per sempre al nostre cor.

Es xiquets dormim en una habitació que està dalt del menjador te dos llits grans i ens gitem al muntonet. La iaia ens conta per la nit el conte de l'home del sac i el iaio el de la rabosseta

Les nits de festes de noies i cristians, dormim els meus 6 germans i jo a l'habitació gran de la primera planta. Els llits son de picat de gamma espunyia, com Heidi en les envoltures, i ens adormim escoltant els festers passar per davant de casa de la iaia, rient, parlant i amb les bandes de música tocant.

També alguns dies, quan la meua casina Ade fa Guateques amb les seues amigues ens coroda. A les meues germanes i jo que som més xicotetes ens agrada molt, sobre tot si ens hem de disfressar.

+

LA UELA

12062023 172231

Recorde molt les seves mans, m'encantaven, blanques, netes, fortes, fines i seques a la vegada, no li agradava posar-se cremes. També el seu cabell negre sols tenia algunes canes, no es tintava, sols es feia la permanent perquè tenia el cabell molt finet i llis.
I els seus ulls, com de mussolet, darrere les ulleres.
Guarde a la memoria, gestos, postures...
Era molt familiar... com la majoria de les germanes i germans se'n varen anar fora a viure, venien a vorer-la i a passar uns dies amb ella. Com que ella, des que va morir el seu home, no va viure a sa casa, quan venien les germanes, que eren més menudes que ella, venien a casa nostra a la caseta. A mí m'encantava vorer-les juntes... a la seua germana Josefina que vivia a Gandia i la seua germana Teresa que vivia a Barcelona. Xarraven sense parar i reien molt.

+

LA UELA

12062023 172231

Recorde molt les seves mans, m'encantaven, blanques, netes, fortes, fines i seques a la vegada, no li agradava posar-se cremes. També el seu cabell negre sols tenia algunes canes, no es tintava, sols es feia la permanent perquè tenia el cabell molt finet i llis.
I els seus ulls, com de mussolet, darrere les ulleres.
Guarde a la memoria, gestos, postures...
Era molt familiar... com la majoria de les germanes i germans se'n varen anar fora a viure, venien a vorer-la i a passar uns dies amb ella. Com que ella, des que va morir el seu home, no va viure a sa casa, quan venien les germanes, que eren més menudes que ella, venien a casa nostra a la caseta. A mí m'encantava vorer-les juntes... a la seua germana Josefina que vivia a Gandia i la seua germana Teresa que vivia a Barcelona. Xarraven sense parar i reien molt.

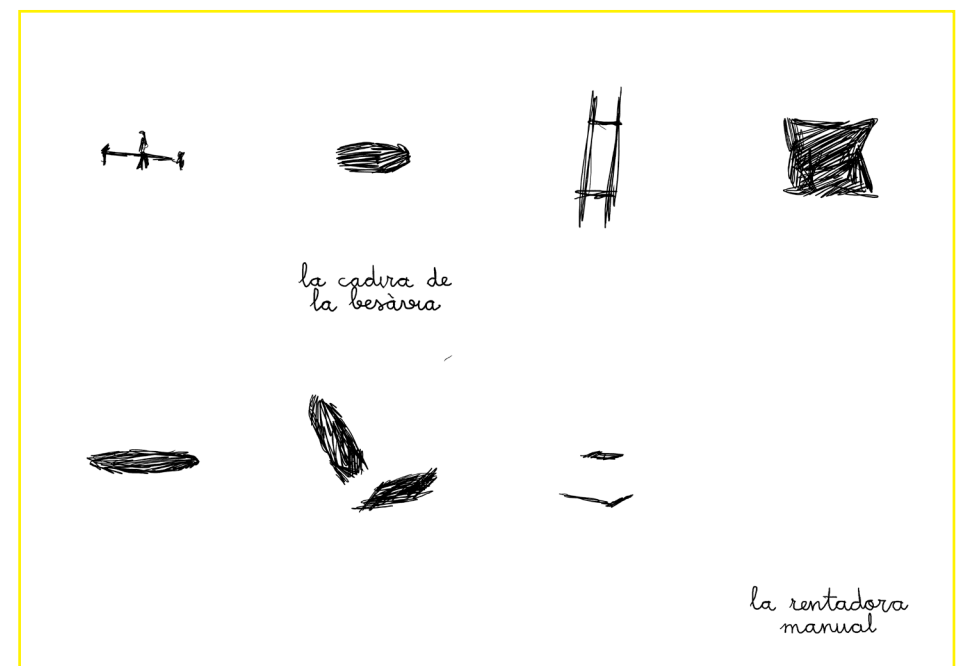
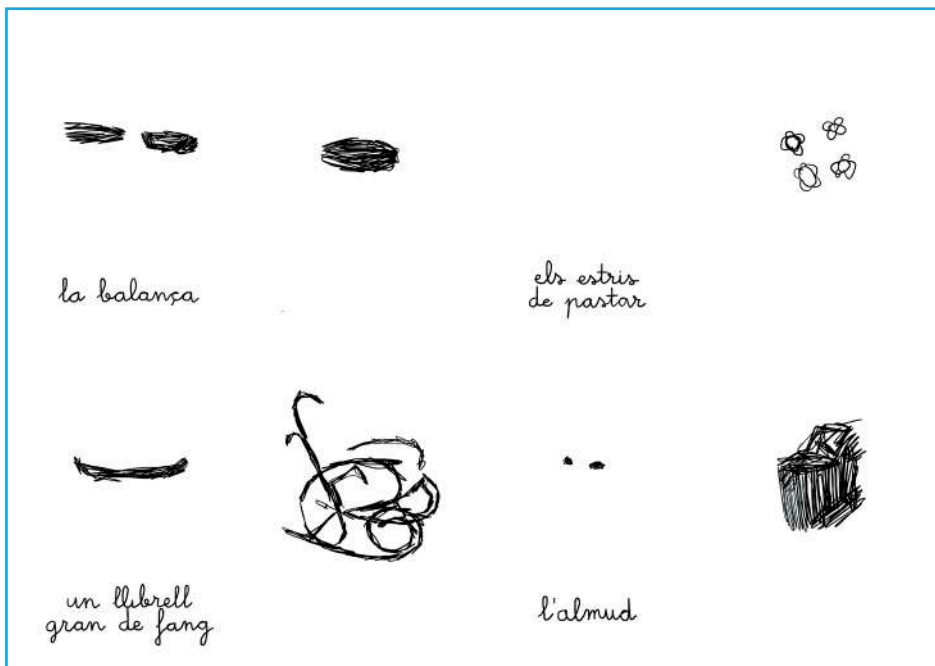
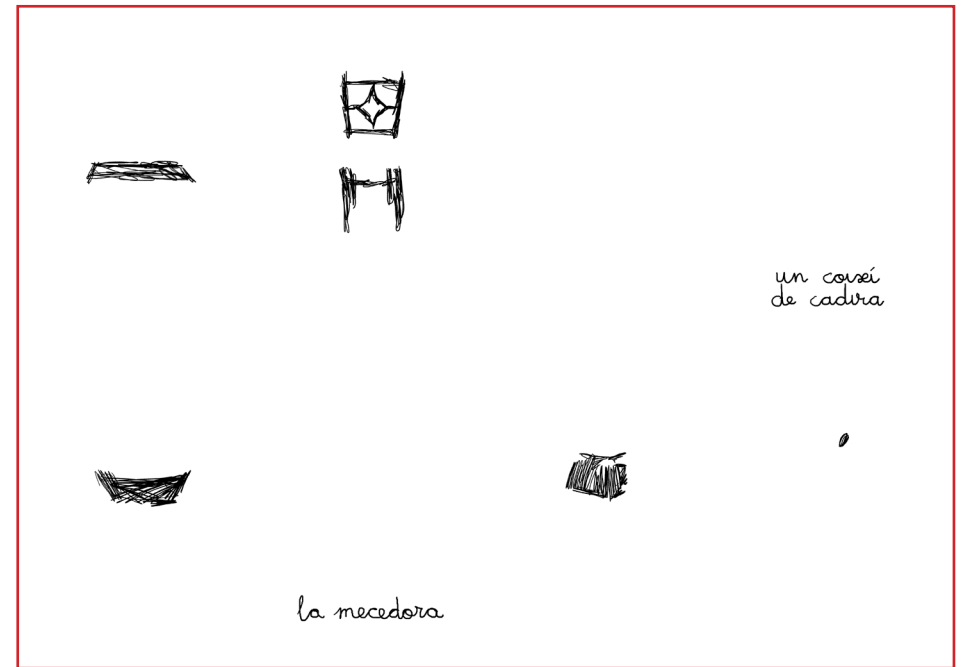
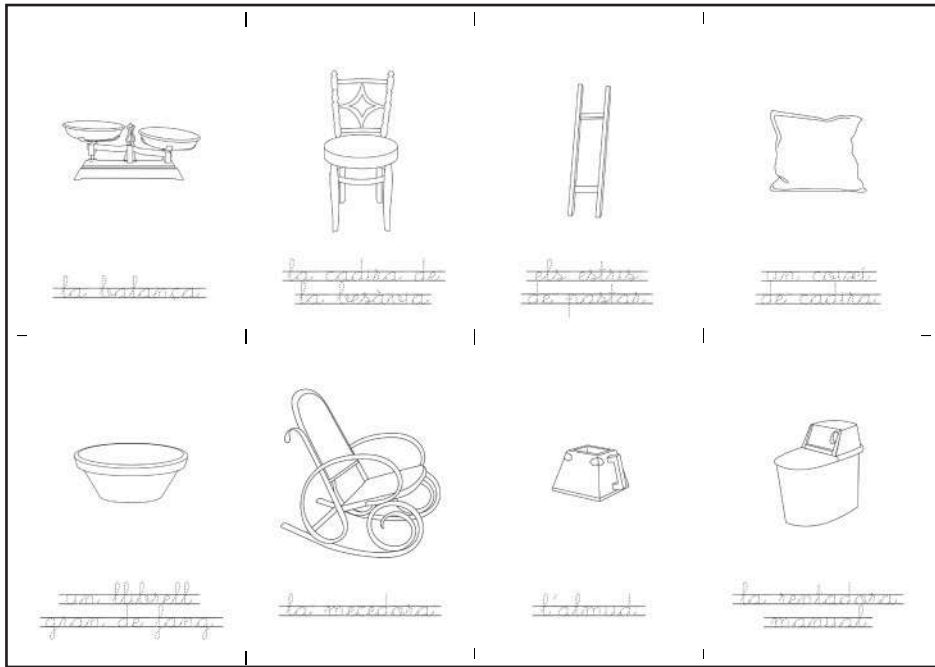
+

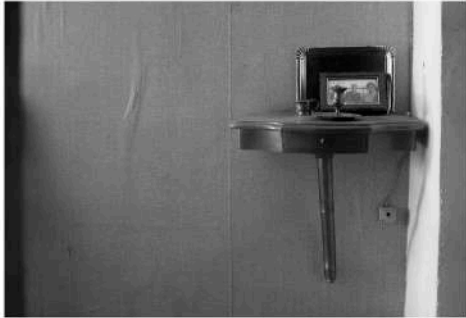
LA UELA

12062023 172231

Recorde molt les seves mans, m'encantaven, blanques, netes, fortes, fines i seques a la vegada, no li agradava posar-se cremes. També el seu cabell negre sols tenia algunes canes, no es tintava, sols es feia la permanent perquè tenia el cabell molt finet i llis.
I els seus ulls, com de mussolet, darrere les ulleres.
Guarde a la memoria, gestos, postures...
Era molt familiar... com la majoria de les germanes i germans se'n varen anar fora a viure, venien a vorer-la i a passar uns dies amb ella. Com que ella, des que va morir el seu home, no va viure a sa casa, quan venien les germanes, que eren més menudes que ella, venien a casa nostra a la caseta. A mí m'encantava vorer-les juntes... a la seua germana Josefina que vivia a Gandia i la seua germana Teresa que vivia a Barcelona. Xarraven sense parar i reien molt.

+

1

El uelo i la uela vivien a la part alta del carrer Sant. On vaig néixer jo, Ramon i tota. Però, el pare de la Uela vivia en un carrer que no me'n recorde com es deia... Com es deia? Carrer la Font?... Carrer Sant Josep! Sa casa era molt gran i allí ja estava molt delicat, amb un càncer de gola, a punt de morir-se.

Els seus germans no vivien a Muro, i li van dir a la Uela: "Mira, tu te'n vas a viure allí i així, al mateix temps, et vigiles." De manera que vengué la caseta aquella i anà a viure amb son pare. A ella que li agradava el centre, va voré aquesta casa, molt velleja, i la venien. Però, casualitat! Hi vivia una cosina germana d'ella. Si la comprava hauria de tornar-lo al carrer.

Mosatros, Àngelita i jo, dormíem allí, al primer pis. Els uelos davant, on és el comedor, i mosatros a la part de darrere que encara no estava acabada d'arreglar, comunicada per un forat. Havíem d'acabar el cap en passar. El uelo, cada dia, un *chirto*.

Creó que Ramon dormia a dalt. En un llit que té la meua curiyada. Li vaig donar jo als meus sogres perquè la Uela no el volia i Ade tampoc. Era de fusta, de *uno déu* (que *antonces* era *uno déu*), amb un dibuixet en mig. Una moneria de lit.

Baix sí que va construir, però no va posar *plao*, perquè ací se li acabava el pressupost. Ens en vam anar a viure sense *plao* ni res. Amb un *planché* d'aixos que portaven.

A l'entrada de la casa hi ha un pouet. A mà esquerra està el comptador de la llum, baix el comptador de la llum, hi ha un *tornillo*. Aí, cas... un pou! No tenia ningú pou més que mosatros. I si ningú haguera tingut aigua, nosaltres n'havíem tingut. Fer aixó l'obrar

va dir "tu este pou no et tapes, que no saps en esta vida et que pot passar". O siga que el pou allí està.

Al cap d'un temps, posarem *plao* i arreglarem l'escala. La Uela, ja saps, li agradava molt l'obra. Fer i desfer. Era la seua delícia. Com li agradava tot bo se'n va anar a Gandia a comprar la porta del carrer! Al millor fuster. Tot bo. I va aconseguir, ara que ja tenia diners, fer la part de darrere. El paper de paret era lo que s'estilava i el vam triar entre totes. Encara està?

La cuina abans estava baix, ideal, perquè era la típica casa de poble: davant l'entrada, després el comedor amb una llar, i la cuina. Però la Uela, en morir el Uelo, va dir que ella ja no volia, que volia una cosa xicota. I es va fer la cuqueta que hi ha allí, de pili mini. Darrere una habitació gran i un *cuarto de aseo*. Era una *moat*, però igual té, ella estava contenta.

Eixe furgatxo de planta baixa el va fer per-

què volia que allò de dalt fora un pis. La seua obsessió era fer la tenda baix. Jo crec que ja s'havia mort el Uelo. Perquè en morir el vam posar baix i a les xiquetes les vam tancar al segon pis i no les deixàrem baixar.

Després va agarrar una dinerets i arreglà el segon pis. Per si de cas, amb una cuina darrere. Allí té la pila de marbre i un quarto d'aixo que mai es va acabar de fer. També una escaleta, com si te n'anares a pujar al cor. Una escaleta pa arribar al quarto on el Uelo i ella feien l'omboli.

Allí hi ha una terrasseta perquè la casa arribava més endavant, però ja no va voler arribar-ho. Se li van esgotar les ganeres i els diners. Tenia un llavador gran i tenia com una llar xicoteta, on ella feia les pastilles pa'l Uelo. Després, un quartet on saljava els *jamons*, el costat del fogueret. Si cuigeu ho vorau, encara hi havia una pedra i sal. Segons els quiles que pesava el *jamón*, posava la sal. Posava la sal, posava unes pedres, i el Uelo l'ajudava. I mitja llima a l'os perquè no

Però igual té, va comprar la caseta per 30000 pesetes. I la xica eixa que no se'n volia anar i son pare que es va morir en el trajecte. Se n'havíem d'anar de sa casa perquè els germans volien vendre-la per traure dinars. Així que els meus pares van logar un pis al carrer... com es diu? El que hi ha paral·lel... No me'n recorde... Carmel Carrer Carrer. Allí vaig prendre jo la comunió. Hi vam viure durant el temps que tardàrem a convèncer aquella senyora, donant-li uns dinars, *pa* que se n'anara.

En tindre la casa, la Uela, que era molt *negociente*—hauria d'haver sigut un home, li agradava molt el negoci—digué de fer una obra perquè la casa estava molt vella. Va tirar tot lo que va poder, i lo que la seua economia li va permetre, i s'emotó la casa, una *entra*, un pati darrere i després, lo que ara és el *comedor*, que *antonces* no ho era, era habitació. I a allò que fitava amb l'altra part no li va llevar les bigues, perquè li va dir l'obra que no les tallà. Tota la vida es va apenar...

4

Als meus nets els explico molt les anècdotes de la tia Josefina. La tia Josefina era una germana de la Uela que vivia a Gandia i era molt bona. Se'n venia pa voré a la germana, viuda ja, imagina't! Es era bona persona, que venia en autobus. La *Gandianesa*, amb una bolca per a vomitar del març.

Venia carregada d'*airesges*, *meylons*, que els d'allí són més bons; *emparades* de ceba i peçó, que estaven de mort. Jo no n'he fet mai de tan bones. Allí i aï havia anat al precatari, et dius llucat. Bueno, de tot. I jo, anava i l'arreplegava.

Els vaig fer una habitació a me casa, amb dos *alons*, una *mesa camilla* i una teia. I

dos caires, que se'ls va triar me mare! Era posar els paus allí i discurir:

- Ai... desde luego... li van fer mal les sandinetes quan va néixer i no va voler més - deia la tia Josefina

- Tu? Tu és que eres un burro - replicava la uela

- Jo? Sempre em dius lo mateix! Tu eres un torro que no saps res

- Tindrás mala somnia...

Al gendre de la tia Josefina li agradava molt la tortà, i ella tenia il·lusió de fer-la. Venia la dona amb els ous i tot. Ho dia tot. Manyes la tortà que li havíem de fer perquè ella no sabia. I després sis l'emporava per a ell. La uela la bonnegava "ene dalt" que tens amb el teu gendre no és normal... "Xica, es que la meua filla no ha fet molt bé" li responia. "Diques lo que diques, no té trella".

Entreviu discutint i se n'anaven discutint.

3

Perquè a la Plansa de Muro fe molt d'aire, *antonces* no hi havia tanta caseta com ara. I jo me n'anava quasi cada dia a voré'ls.

Primer vaig tindre un xicotet, després dos i tres. Els dia en la cadrieta que havia vist en Prenatal, perquè ningú les dia *antonces*. I el cuco del xicotet entremig. I el Uelo, sacs al maletor, perquè la caseta de mists que teníem per cobrir no laquera volant.

La Uela era patidora, però com la meua germana, que el *rato* jo no se'n recordava. A mi, com em consellia em va dir "Tu casa". Però no tingues xiquetes." Era massa patidora, una exagerada. Si estava tronant i no estaven tots en casa em posava a plorar "Mare de Déu, on estaran?" i quan venia mon pare i l'olorava m'afandava amb ell. I jo vingà "On estaran?". Palla molt.

Ramon també era com jo, poregós, molt poregós. I el Uelo, també n'era, de plador. Mira si n'era que el maletor del meu steients verd, que té el motor darrere, me'l plenava de sacs de terra (com la Uela sempre estava obrant, sempre en terreny) perquè el cotxe estiguera equilibrat.

La tia es va casar als vint-i-sis o vint-i-set anys, com jo, i vaig haver de fer-li el dot. Aleshores vaig agafar jo la màquina. Però clar, després m'havia de casar jo, al **setanta-uno** i fer-me el dot. Vam deixar la màquina i la vam vendre.

El desig de la Uelà era que muràrem una tenda. Per això va desfer la casa, per a que la entrada ho fóra. Es va morir amb eixa il·lusió. I nada, la tenda mai la vam tindre per **coses de la vida**.

La tia es va casar als vint-i-sis o vint-i-set anys, com jo, i vaig haver de fer-li el dot. Aleshores vaig agafar jo la màquina. Però clar, després m'havia de casar jo, al **setanta-uno**, fer-me el dot. Vam deixar la màquina i la vam vendre.

El desig de la Uelà era que muràrem una tenda. Per això va desfer la casa, per a que la entrada ho fóra. Es va morir amb eixa il·lusió. I nada, la tenda mai la vam tindre per **coses de la vida**.

La tia es va casar als vint-i-sis o vint-i-set anys, com jo, i vaig haver de fer-li el dot. Aleshores vaig agafar jo la màquina. Però clar, després m'havia de casar jo, al **setanta-uno** i fer-me el dot. Vam deixar la màquina i la vam vendre.

El desig de la Uelà era que muràrem una tenda. Per això va desfer la casa, per a que la entrada ho fóra. Es va morir amb eixa il·lusió. I nada, la tenda mai la vam tindre per **coses de la vida**.

La tia es va casar als vint-i-sis o vint-i-set anys, com jo, i vaig haver de fer-li el dot. Aleshores vaig agafar jo la màquina. Però clar, després m'havia de casar jo, al **setanta-uno** i fer-me el dot. Vam deixar la màquina i la vam vendre.

El desig de la Uelà era que muràrem una tenda. Per això va desfer la casa, per a que la entrada ho fóra. Es va morir amb eixa il·lusió. I nada, la tenda mai la vam tindre per **coses de la vida**.

Jo vaig fer la comunió al piset. Per tant, en arribar a la casa tindria uns onze anys. Ramon feia les pràctiques al molí Pallà, pujant allà dalt, on feien la mil·li als soldats. Abans de fer-la, havia estat treballant al camp amb el tio Fernando, de **pinche**. És qui el va educar. El tio Fernando era **el pupàs**, tot "me muero, me muero!". Una persona negativa fins la medulla. Ramon ho ha heretat d'ell. No és que ho digam mosatros, ho diuen tots.

Als setze anys ja anava pujat a un camió, perquè era això o te n'anaves a l'obra o al camp. Acababes el **colegio** amb tretze anys i no hi havia **més tu tia**. Perquè a una fàbrica de **solfatero**... la Uelà no volia per res del món.

Jo vaig fer la comunió al piset. Per tant, en arribar a la casa tindria uns onze anys. Ramon feia les pràctiques al molí Pallà, pujant allà dalt, on feien la mil·li als soldats. Abans de fer-la, havia estat treballant al camp amb el tio Fernando, de **pinche**. És qui el va educar. El tio Fernando era **el pupàs**, tot "me muero, me muero!". Una persona negativa fins la medulla. Ramon ho ha heretat d'ell. No és que ho digam mosatros, ho diuen tots.

Als setze anys ja anava pujat a un camió, perquè era això o te n'anaves a l'obra o al camp. Acababes el **colegio** amb tretze anys i no hi havia **més tu tia**. Perquè a una fàbrica de **solfatero**... la Uelà no volia per res del món.

Jo vaig fer la comunió al piset. Per tant, en arribar a la casa tindria uns onze anys. Ramon feia les pràctiques al molí Pallà, pujant allà dalt, on feien la mil·li als soldats. Abans de fer-la, havia estat treballant al camp amb el tio Fernando, de **pinche**. És qui el va educar. El tio Fernando era **el pupàs**, tot "me muero, me muero!". Una persona negativa fins la medulla. Ramon ho ha heretat d'ell. No és que ho digam mosatros, ho diuen tots.

Als setze anys ja anava pujat a un camió, perquè era això o te n'anaves a l'obra o al camp. Acababes el **colegio** amb tretze anys i no hi havia **més tu tia**. Perquè a una fàbrica de **solfatero**... la Uelà no volia per res del món.

Jo vaig fer la comunió al piset. Per tant, en arribar a la casa tindria uns onze anys. Ramon feia les pràctiques al molí Pallà, pujant allà dalt, on feien la mil·li als soldats. Abans de fer-la, havia estat treballant al camp amb el tio Fernando, de **pinche**. És qui el va educar. El tio Fernando era **el pupàs**, tot "me muero, me muero!". Una persona negativa fins la medulla. Ramon ho ha heretat d'ell. No és que ho digam mosatros, ho diuen tots.

Als setze anys ja anava pujat a un camió, perquè era això o te n'anaves a l'obra o al camp. Acababes el **colegio** amb tretze anys i no hi havia **més tu tia**. Perquè a una fàbrica de **solfatero**... la Uelà no volia per res del món.

2

2

2

2

Ella havia treballat en Papaperes Reunidas, de contadora de paper. Era tan **lleta** que era la que més diners guanyava, perquè era la que més resmes contava. Els deien "les bamboleres". Amb el mocador penjat del braç ple del dinar i la berena. Però a poquet de casar-se i tindre a Ramon s'ho va deixar.

Ma mare era **negocianta**, ella tenia dos duros i s'havia comprat una casa, tenia tres pessetes i l'havia desfeta. Però com havia treballat a la fàbrica no volia que els fills hi anessin, a les cinc del matí en peu. Mon pare tenia uns bancals i el tio Fernando un **almacén** de borra front el **grupo escolar**. Que si no l'haguera venut, s'haguera fet multimilionari. Però ho van vendre tot i amb el que arreglegaren compraren el camió.

Angelita era igual de **negocianta** que es mare, i va voler traure quatre **perres**. Tenia una amiga que anava a la fàbrica Continues i, **ni corta ni perezosa**, va demanar faena. La Uelà quan es va enterar va agafar un **bermiche**... No havien passat ni dues setmanes.

Ella havia treballat en Papaperes Reunidas, de contadora de paper. Era tan **lleta** que era la que més diners guanyava, perquè era la que més resmes contava. Els deien "les bamboleres". Amb el mocador penjat del braç ple del dinar i la berena. Però a poquet de casar-se i tindre a Ramon s'ho va deixar.

Ma mare era **negocianta**, ella tenia dos duros i s'havia comprat una casa, tenia tres pessetes i l'havia desfeta. Però com havia treballat a la fàbrica no volia que els fills hi anessin, a les cinc del matí en peu. Mon pare tenia uns bancals i el tio Fernando un **almacén** de borra front el **grupo escolar**. Que si no l'haguera venut, s'haguera fet multimilionari. Però ho van vendre tot i amb el que arreglegaren compraren el camió.

Angelita era igual de **negocianta** que es mare, i va voler traure quatre **perres**. Tenia una amiga que anava a la fàbrica Continues i, **ni corta ni perezosa**, va demanar faena. La Uelà quan es va enterar va agafar un **bermiche**... No havien passat ni dues setmanes.

Ella havia treballat en Papaperes Reunidas, de contadora de paper. Era tan **lleta** que era la que més diners guanyava, perquè era la que més resmes contava. Els deien "les bamboleres". Amb el mocador penjat del braç ple del dinar i la berena. Però a poquet de casar-se i tindre a Ramon s'ho va deixar.

Ma mare era **negocianta**, ella tenia dos duros i s'havia comprat una casa, tenia tres pessetes i l'havia desfeta. Però com havia treballat a la fàbrica no volia que els fills hi anessin, a les cinc del matí en peu. Mon pare tenia uns bancals i el tio Fernando un **almacén** de borra front el **grupo escolar**. Que si no l'haguera venut, s'haguera fet multimilionari. Però ho van vendre tot i amb el que arreglegaren compraren el camió.

Angelita era igual de **negocianta** que es mare, i va voler traure quatre **perres**. Tenia una amiga que anava a la fàbrica Continues i, **ni corta ni perezosa**, va demanar faena. La Uelà quan es va enterar va agafar un **bermiche**... No havien passat ni dues setmanes.

Ella havia treballat en Papaperes Reunidas, de contadora de paper. Era tan **lleta** que era la que més diners guanyava, perquè era la que més resmes contava. Els deien "les bamboleres". Amb el mocador penjat del braç ple del dinar i la berena. Però a poquet de casar-se i tindre a Ramon s'ho va deixar.

Ma mare era **negocianta**, ella tenia dos duros i s'havia comprat una casa, tenia tres pessetes i l'havia desfeta. Però com havia treballat a la fàbrica no volia que els fills hi anessin, a les cinc del matí en peu. Mon pare tenia uns bancals i el tio Fernando un **almacén** de borra front el **grupo escolar**. Que si no l'haguera venut, s'haguera fet multimilionari. Però ho van vendre tot i amb el que arreglegaren compraren el camió.

Angelita era igual de **negocianta** que es mare, i va voler traure quatre **perres**. Tenia una amiga que anava a la fàbrica Continues i, **ni corta ni perezosa**, va demanar faena. La Uelà quan es va enterar va agafar un **bermiche**... No havien passat ni dues setmanes.

i ja l'havia tret. Perquè ni pensar-ho. I ale. Digué "a montar algo". I a la seua cosina Teresa "Maquineta!" Vull una de segona mà". I ens portà la maquineta.

Tu no saps la clientela que teniem en les calces! Jo anava a una sastreria i després a una modista. On és el **comedor** ara, teníem la màquina de cosir. A la de d'enfront i vaig fer jo els vestits d'embarassada, a la de Codony (a la mare, a Carme, que ja s'ha mort). A les carnisseries els vaig fer els **trajes** de comunió.

Després va vindre un representant d'èicox i vam comprar una màquina de fer jerseis. Hi ha una xica que jo coneix que em diu que els vestits de punt més bonics eren els que mosatros li feiem. La de la màquina era la tia, jo ho cosia i després ho planxava. Lo que més m'ha agradat tota la vida ha sigut planxar. I ara no puc ni un mocador. I fer vestits plisats. I posaves una cinta el voltant i el plisat es quedava així. Ara s'estien molt.

i ja l'havia tret. Perquè ni pensar-ho. I ale. Digué "a montar algo". I a la seua cosina Teresa "Maquineta!" Vull una de segona mà". I ens portà la maquineta.

Tu no saps la clientela que teniem en les calces! Jo anava a una sastreria i després a una modista. On és el **comedor** ara, teníem la màquina de cosir. A la de d'enfront i vaig fer jo els vestits d'embarassada, a la de Codony (a la mare, a Carme, que ja s'ha mort). A les carnisseries els vaig fer els **trajes** de comunió.

Després va vindre un representant d'èicox i vam comprar una màquina de fer jerseis. Hi ha una xica que jo coneix que em diu que els vestits de punt més bonics eren els que mosatros li feiem. La de la màquina era la tia, jo ho cosia i després ho planxava. Lo que més m'ha agradat tota la vida ha sigut planxar. I ara no puc ni un mocador. I fer vestits plisats. I posaves una cinta el voltant i el plisat es quedava així. Ara s'estien molt.

i ja l'havia tret. Perquè ni pensar-ho. I ale. Digué "a montar algo". I a la seua cosina Teresa "Maquineta!" Vull una de segona mà". I ens portà la maquineta.

Tu no saps la clientela que teniem en les calces! Jo anava a una sastreria i després a una modista. On és el **comedor** ara, teníem la màquina de cosir. A la de d'enfront i vaig fer jo els vestits d'embarassada, a la de Codony (a la mare, a Carme, que ja s'ha mort). A les carnisseries els vaig fer els **trajes** de comunió.

Després va vindre un representant d'èicox i vam comprar una màquina de fer jerseis. Hi ha una xica que jo coneix que em diu que els vestits de punt més bonics eren els que mosatros li feiem. La de la màquina era la tia, jo ho cosia i després ho planxava. Lo que més m'ha agradat tota la vida ha sigut planxar. I ara no puc ni un mocador. I fer vestits plisats. I posaves una cinta el voltant i el plisat es quedava així. Ara s'estien molt.

i ja l'havia tret. Perquè ni pensar-ho. I ale. Digué "a montar algo". I a la seua cosina Teresa "Maquineta!" Vull una de segona mà". I ens portà la maquineta.

Tu no saps la clientela que teniem en les calces! Jo anava a una sastreria i després a una modista. On és el **comedor** ara, teníem la màquina de cosir. A la de d'enfront i vaig fer jo els vestits d'embarassada, a la de Codony (a la mare, a Carme, que ja s'ha mort). A les carnisseries els vaig fer els **trajes** de comunió.

Després va vindre un representant d'èicox i vam comprar una màquina de fer jerseis. Hi ha una xica que jo coneix que em diu que els vestits de punt més bonics eren els que mosatros li feiem. La de la màquina era la tia, jo ho cosia i després ho planxava. Lo que més m'ha agradat tota la vida ha sigut planxar. I ara no puc ni un mocador. I fer vestits plisats. I posaves una cinta el voltant i el plisat es quedava així. Ara s'estien molt.

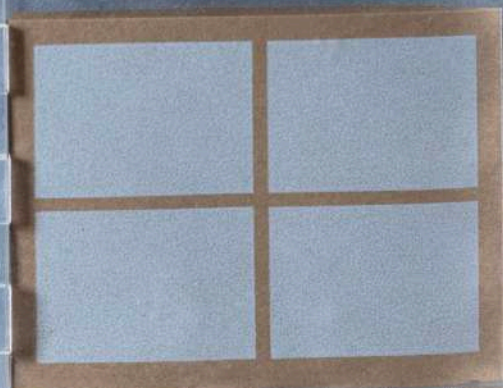
ANEXE 7

Ca la uela Angelina

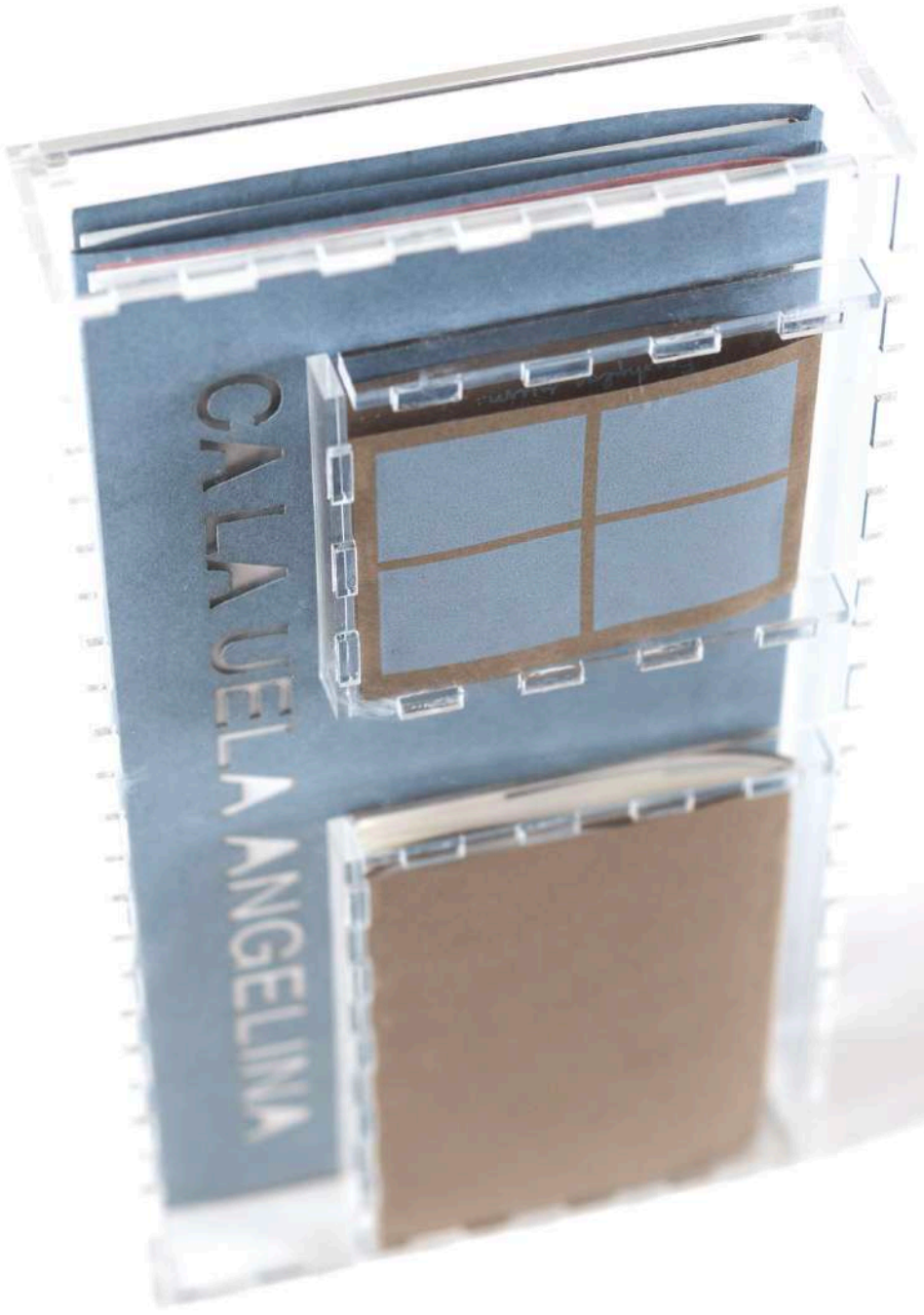
Llibre d'artista

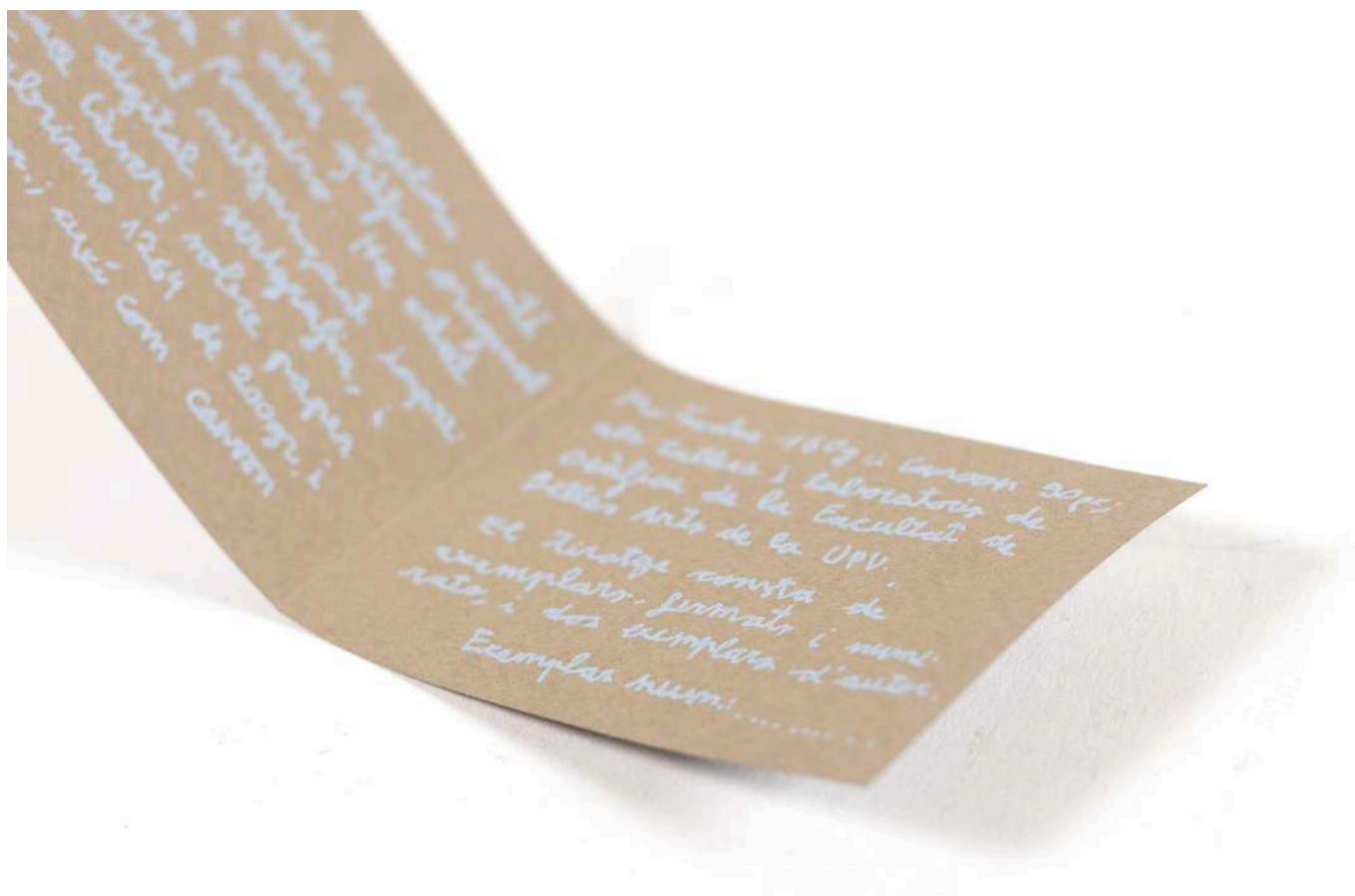
CALLA UELA ANGELINA

CALA UELA ANGELINA

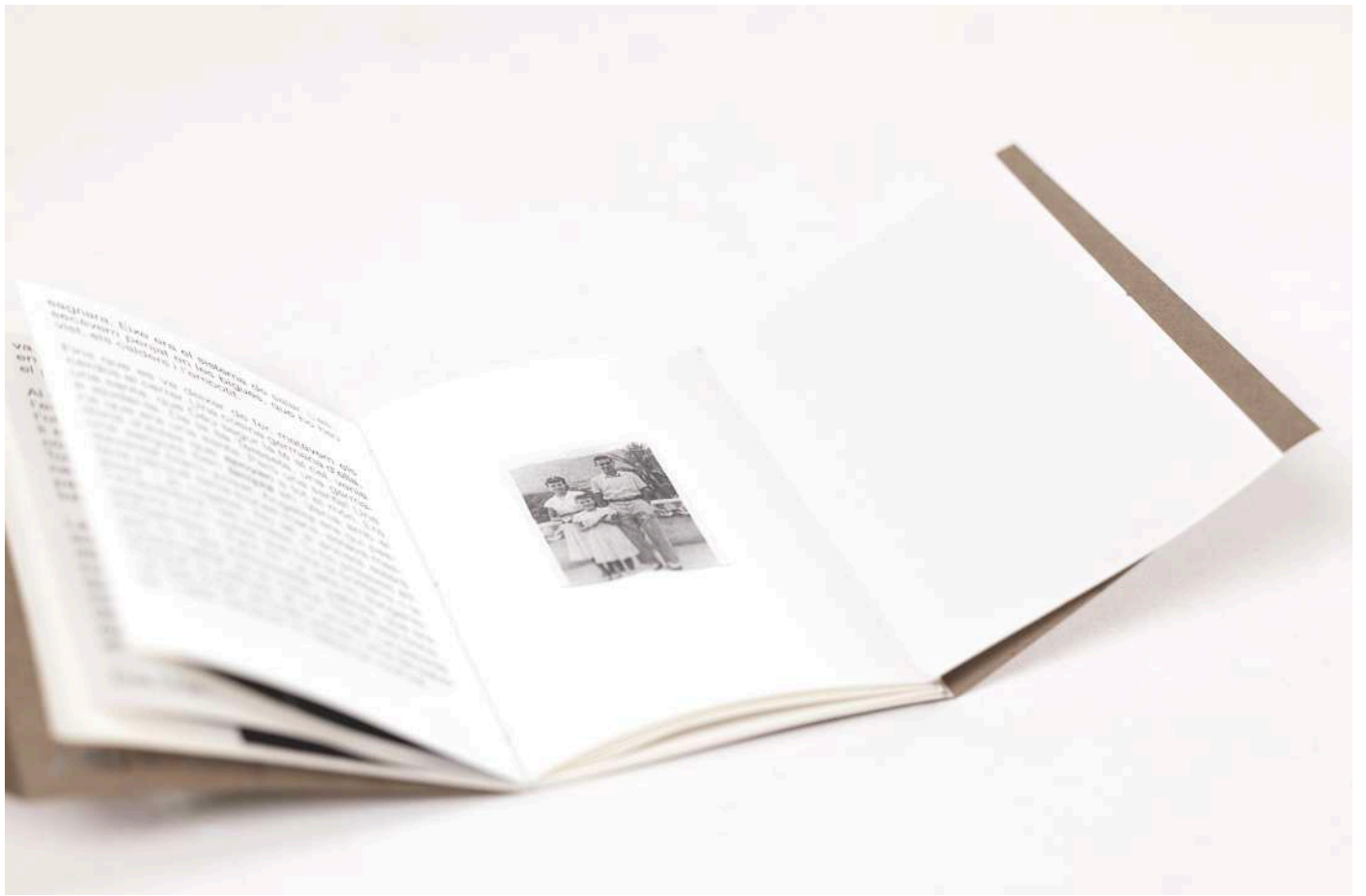
GALA UELA ANGELINA

COSAS DE LA VIDA

COSAS DE LA VIDA

L
a
h
i
s
t
ò
r
i
a
d
e
l
l
i
b
r
e
d
e
l
a
v
i
d
a

Perquè a la Plaça de Muro fa molt d'aire, an-
tonces no hi havia tanta caseta com ara. I jo
me n'arribo quasi cada dia a veure'ls.

Primer vaig trobar un xiquet, comprava roses i
pres. Els darrers de la colònies hi anava molt sovint
Pernatà, perquè ringia les dues anelles i
el foca del xiquet onomatopèia. I en lloc, sacca
el mallet, perquè la caseta de música que
teníem per cobrir la necessitat veïat.

Pero igual hi va comprar la caseta per
30000 pessetes. I la casa era que ho tenia
vella ara, i són pare que ho va mirar en el
trajecte. Se'n havien d'atjar de la casa per-
què els germans volien vendre la que tenien
diners. Però que els meus pares van ferge
un paco al càrter... com es diu! Si que hi ha
paral·lel... No me'n recordo... Carmel i
Carme. Allí vaig prendre ja la comunitat. Hi
vam viure durant el temps que tardarem a
convèncer aquella senyora, donant-li una
dinera, pa que se'n anara.

En tindre la caseta, la Ueta, que era molt ne-
gocianta —havia d'haver sigut un hort, i
agradava molt el negoci— tingut de fer una
casa, perquè la casa estava molt vella. Va
dir: tot lo que va poder, i lo que la seva escu-
lar nomie li va permetre. I s'emportà la que
una **entrà** un pati darrera i després, lo que
era el **comedor**, que **entonces** no ho era
era la habitació. I a allò que havia sent l'ata
dint no li va llevar les bagues, perquè li va
dir l'obrer que no feia falta. Tota la vida se
va espedir...

Mentant, després i en dormien allí el po-
dria de la casa davant, on és el comedor
estava acabada d'arreglar, comunicada per
una porta amb el pati i amb el cap on passava
una casa de la **chimo**.

Com que Ramon dormia a dia. En un fit
que feia la meua Comunitat. Lo vaig donar jo
el meu nom, perquè la Ueta no el volia i
això perquè. Era de just de **oro** diu (que
amb els dos d'ells) amb un dibuix en
negre i una moneta de 10.

Al final que va construir, però no va posar
pau, perquè així se li acabava el pressu-
post. Era en vam anar a viure sense **plac** ni
pauc, però un **planché** d'evios que posarem.

A l'entrada de la casa hi ha un pouet. A mà
escassament està el comestor de la llum, bas
el comestor de la llum. Hi ha un **tonello**. Al
cas, un pou! No tenia ningú pou més que
nosaltres. I si ringu haguera tingut alguna
nostaltres h'auríem tingut. Per això l'obrer

LA CASA ANGELINA

LA UELA

27042023 150339

Es una isla muy bonita, una persona muy simpática y
acompañada de un perro muy bonito. La casa
está muy bonita y muy cómoda. La casa está
muy bonita y muy cómoda. La casa está
muy bonita y muy cómoda.

La casa está muy bonita y muy cómoda. La casa
está muy bonita y muy cómoda. La casa está
muy bonita y muy cómoda. La casa está
muy bonita y muy cómoda. La casa está
muy bonita y muy cómoda. La casa está
muy bonita y muy cómoda. La casa está
muy bonita y muy cómoda.

LA CASA

27042023 150339

LA CASA ANGELINA

CVTV ΠΕΓV VICEΓIIV

LA CASA

27042023 150339

M'encanta pujar a la regiera planto perquè sempre fa de ra
cava la casa més que es mantenen. Entrella cada habitació,
el quarto a mig sobre, el mirall de conte de fada, la tasca de
la cullera on juguem i sangl amb ranells de fem novells. De regie
també m'agrada anar a la porra primer i veure el seu somriure
agafar el tel·lèfon de l'entrada i veure com se'ho tan ariet amb la
sua veu tan funcional. La pica de gel, el porser de fusta...
tot el mateix moment que els meus moviments quan la casa torna
amb nostres a parlar el més amb nostres.

LA UELA

Es una casa feia. M'agrada tant la llum que entra per les finestres
com el so de la porta. És tan bonic i tan bonic i tan bonic i tan bonic
com ella per a nosaltres. És tan bonic i tan bonic i tan bonic i tan bonic
com ella sempre el més amb nostres.

LA CASA

Una casa feia. M'agrada tant la llum que entra per les finestres
com el so de la porta. És tan bonic i tan bonic i tan bonic i tan bonic
com ella per a nosaltres. És tan bonic i tan bonic i tan bonic i tan bonic
com ella sempre el més amb nostres.

27042023 233005

ANEXE 8

Fotos per a la intervenció mural

